

TREZITI-VĂ!

FEMEILE ÎN JURUL LUMII

Poziția lor ca o mare scară de valori, măsurată în privilegii în unele țări și în asuprire în altele

“NICI UN ADEVĂR ÎN CARLOAD”

Interzicerea de către guvern a reclamelor la țigări forțează o schimbare a tacticilor

“VIAȚA SE AFLĂ ÎN SÂNGE”

Știința medicală confirmă acest adevăr din Biblie

APLICAREA REGULII SCRIPTURALE

Denaturarea martorilor respinsă

22 septembrie 1950

Misiunea acestei reviste

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. “Trezii-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate care nu trebuie călcați în picioare; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă ca să-ți poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

“Trezii-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

“Trezii-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „Trezii-vă! Rămâneți treji citind „Trezii-vă!”

PUBLICATĂ BILUNAR DE WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

117 Adams Street

N. H. Knorr, președinte

Cinci cenți exemplarul

Brooklyn N. Y. U.S.A.

Grant Suiter, secretar

Un dolar pe an.

CUPRINS

Femeile în jurul lumii.....	4
Soacre în Orient.....	6
Ce are de spus Biblia despre femei.....	10
Industria tutunului.....	12
„Nici un adevăr în Carload”	16
Renunțare la declarații.....	14
Fumatul și cancerul la plămâni.....	17
Enciclicele papale referitoare la clasa muncitoare.....	18
Arte și științe.....	23
Să ne familiarizăm cu un vecin latino-american.....	25
Influența Bisericii Catolice.....	29
„Viața se află în sânge”	31
„Cuvântul Tău este adevărul”	36
Aplicarea regulii scripturale.....	36
Trafic cu narcotice – trafic cu vieți omenești.....	39
Retrospectivă asupra lumii.....	42

TREZITI-VĂ

„Este timpul să vă treziți” – Romani 13:11

Volumul XXXI

Brooklyn, N.Y, 22 Septembrie 1950

Numărul 18

Femeile în jurul lumii

Femeia se află pe pământ de fapt tot de atâta timp ca și bărbatul. În lunga perioadă de timp de când ea a fost luată pentru prima dată din coasta bărbatului și a fost creată și-a demonstrat calificările ca ajutor al bărbatului. Ea a îndurat greutăți naționale și casnice în egală măsură cu bărbatul și cu caracteristicile ei speciale a făcut posibil prosperul și încântătorul cerc familial din toate națiunile. Trăsăturile ei, complementare naturii bărbatului, au arătat spre înțelepciunea divină din spatele creării întregii omeniri.

Cu toate acestea, administrarea drepturilor și privilegiilor n-a continuat în același mod egal între sexe. Bărbații au luptat și au obținut drepturi prin lege, dar femeile au depins în mare măsură de permisiunea bărbaților. Până în prezent poziția femeii din lumea întregă se aseamănă cu o mare scară de valori, măsurată în mare parte prin privilegii, în unele părți ale lumii, dar total privată de oportunități în multe părți ale pământului.

Acolo unde a avut ocazia femeia mai energică a ajuns în poziții proeminente pe plan profesional și civic, astfel punând mai mult gaz pe foc pe teoria, deja ruinată în țările civilizate, că femeia este inferioară bărbatului, pentru că aparține unei forme de viață inferioară bărbatului. Și bărbatul a ajuns să recunoască dreptul femeii de a avea un loc sub soare, sau spus mai nostim, că femeia este aici pentru a rămâne. Dar lucrurile nu se încheie aici.

Extraordinara emancipare a femeii din Statele Unite le-a făcut pe multe femei să se gândească la cele mai constructive mijloace de a-și folosi libertățile extinse. Majoritatea încă mai cred că locul lor este acasă și preferă să evite viața publică. Cu toate acestea, un alt grup, mic dar gălăgios, compătimentește o astfel de concluzie și o numește bigotism și ignoranță crasă. În mod imparțial, acest articol are ca scop să treacă în revistă poziția femeii de pe întreg pământul și să cântărească nevoile ei, în căutarea unei soluții juste. Nu s-ar putea

dovedi iluminatoare o examinare a vieții femeii de pe cele șase continente ale globului?

Femeile pe scena mondială

Să tragem cortina de pe scena mondială! Peste tot femeile vor fi văzute că-și fac treaba fără să se plângă. În Europa femeia poate trăi fără barbarism, dar nu fără lipsă, privare, iar de la război, fără grija pentru familie, într-un număr de cazuri din ce în ce mai mare. Mai ales popoarele cucerite simt șocul unei economii afectate. În zilele naziștilor femeile erau înghesuite în fabrici pentru a se îngriji de mașina de război a lui Hitler. Familiile mari au primit subvenții. De la război încoace fabricile au fost în mare măsură închise; și fie bărbatul a murit, iar soția a rămas să aibă grijă de familie, fie el trăiește și familia este în creștere. În ambele cazuri femeia se străduiește să fie de ajutor și să păstreze căminul pe care-l au. Se vorbește despre oportunitățile care se oferă acum legat de disponibilitatea universităților pentru femei. Dar câte femei își pot permite? Sau după ce devin absolvente, cine poate trece prin liniile de profesioniști deja saturate? Femeia din Germania ilustrează astăzi, în mod jalnic, rolul jucat de femei în istorie: cele care suferă de pe urma războiului total.

Să ne îndreptăm atenția mai spre sud, spre continentul african, și o vom vedea pe femeia din Egipt, mult mai limitată, la banalitățile unei vieți restrânse. Singurul ei interes în viață, atunci când este singură, este locuința tatălui ei, iar când se căsătorește, locuința soțului. Ea nici măcar nu este curtată romantic, prin care să se facă trecerea de la locuința părinților la cea a soțului. Căsătoria este aranjată doar între părinții fetei și un agent angajat de viitorul mire, ca să-i asigure o logodnică potrivită. Mirele nu ridică vâlul miresei până după căsătorie și atunci se privesc față în față cei doi.

Triburile necivilizate din interiorul „continentului negru” adaugă o asuprire fizică mizerabilă la limitările politice și sociale ale femeilor lor. Cei din tribul *Wanyoros* pun un accent deosebit pe obezitate, ca o cerință pentru frumusețe, și aceasta este ceva obligatoriu pentru sexul mai slab. Unele din soțiile regelui au ajuns atât de grase încât au trebuit să se târască pe mâini și genunchi. La multe triburi obiceiul de zi cu zi este să arunce cadavrul unei femei într-un tufiș din apropiere; iar în Congo bărbații dau la schimb femei pentru necesitățile vieții. Femeile Zulu nu au voie nici măcar să menționeze cu voce tare numele părinților lor, al soților, sau al căpeteniei familiei soțului.

Rotind compasul spre est, intrăm pe vastul continent Asia. În spatele Cortinei de Fier, din Rusia, femeile au de ani de zile așazise „drepturi egale” cu bărbații, în toate formele de angajare. Totuși, observatorii acuză că această „egalitate” este o simplă pretenție a unei sclavii organizate, prin care guvernul le direcționează către locurile de muncă ce sunt utile pentru stat. Se spune că principiul acesta este urmat din timpul războiului, când femeile erau recrutate pentru a completa numirile militare pentru care se dovedeau calificate special.

Dacă ne afundăm mai mult ajungem la porțile întunecate țări din Orient, pline de mister, și aici dispare ultima fărâmbă a drepturilor umane, în ce le privește pe femei. Bărbații musulmani din India pot divorța de soțiile lor „cât ai clipi din ochi”, pur și simplu separându-se de ele timp de trei luni și apoi renunțând legal la ele. Femeile hindu au un anumit control domestic asupra căminului lor, dar nu se pot aștepta niciodată să aibă drepturi exclusive asupra soților lor, care pot alege câte femei vor pentru a-și arăta afecțiunea. În Coreea, nenorocitele femei nici măcar nu au un nume personal și sunt ținute sub călcâiul soților lor fără milă. Bărbații au o singură problemă; ei cred că religia este în exclusivitate pentru femei, prin urmare, ele pot avea o influență mai mare asupra zeilor decât bărbații și la un anumit timp pot

chema mânia zeităților asupra neajutorăților bărbați. Acum să ne îndreptăm spre China cea dezbinată și sfâșiată!

Soacrele din Orient

Filozofia chineză atribuie moartea și tot răul principiului femeiesc din natură, *Yin*, și viața și prosperitatea principiului bărbătesc din natură, *Yang*. Din aceasta poți trage concluzia, în mod corect, că soarta femeii din China, cel puțin la clasele obișnuite, nu este considerată una vitală. De fapt, doar o singură ocupație este considerată onorabilă pentru femeie, căsătoria. Chinezul dorește un urmaș de parte bărbătească pentru a continua ritualurile de închinare la strămoși, ritualuri care sunt considerate necesare pentru prosperitatea familiei. De vreme ce o fiică nu poate ocupa această poziție, ea se căsătorește imediat ce ajunge la vârsta căsătoriei. În timpul căsătoriei fata renunță complet la identitatea ei individuală, care se pierde în cea a soțului, a cărui proprietate exclusivă devine ea. Închinarea ei trebuie să treacă apoi la strămoșii soțului, în exclusivitate, și ea trebuie să asculte doar de soțul ei și de familia acestuia. Aceasta exclude orice posibilitate ca fata să meargă vreodată acasă la mama ei pentru sfaturi. În casa soțului, soția va simți domnia de fier a soacrei mai mult

decât a soțului. Tirania neînfrânată a unor soacre este cunoscută că le-a făcut pe multe tinere mirese din China să se sinucidă. Cu toate acestea, dacă ea rezistă, îi mai rămâne o consolare în viață: speranța că într-o zi va deveni și ea soacră și având tot timpul în minte acest țel, chinezoaica se pregătește să îndure o viață grea.

Din punctul de vedere al celor din Occident, soarta fetei din Japonia nu este mai puțin tragică. Americanii au început să se intereseze din ce în ce mai mult de Japonia de când trupele Statelor Unite au ocupat Japonia, în 1945, și mulți au făcut o cercetare atentă a oamenilor de acolo. Femeia din Japonia afișează întotdeauna un zâmbet impenetrabil, același zâmbet de aceeași profunzime, indiferent că vorbește despre lucruri neînsemnate sau de un dezastru înfiorător. Poate că zâmbetul acesta este cel care îi face pe străini să creadă că japonezii sunt oamenii cei mai fericiți de pe pământ. Cu toate acestea, cei care le studiază caracterul în ultimii ani au ajuns să creadă exact contrariul. Din pruncie fetița japoneză este învățată strict că trebuie să suporte orice încercare și experiență, cu un zâmbet implacabil, indiferent de durerea interioară.

Pe scurt, soția japoneză nu este mai mult decât o sclavă, o sclavă pentru bărbatul ei. Nu doar că ea este cea care își

întreține căminul, prima din casă care se trezește și ultima care se pune să se odihnească, ci ea trebuie să suporte lipsa completă din partea soțului pentru ceea ce face ea, lipsa totală de politețe obișnuită și cele mai proaste obiceiuri ale lui. Ori de câte ori acesta ajunge acasă, uneori poate după o petrecere târzie cu băieții, ea este obligată să-l salute, să îngenuncheze cu smerenie înaintea lui și bineînțeles să zâmbească. Ea nu poate să stea niciodată pe o pernă înaintea lui, în Japonia fiind lăsată ca alternativă podeaua, iar atunci când este suficient de norocoasă să fie invitată să meargă undeva cu soțul ei, ea nu trebuie să meargă odată cu el, ci în spatele lui, la o distanță respectabilă, în timp ce-i duce hainele. Este considerat înjositor ca un japonez să facă cel mai mic compliment unei femei. Dacă vă vine să credeți, regulile „etichetei” japoneze chiar interzic unei femei să țipe în timpul nașterii.

Și pentru japoneze singura scăpare rămasă este sinuciderea. Cu toate acestea, sărmana fată nici măcar nu este liberă să-și exercite voința în această privință. Ea nu este considerată demnă să folosească tipicul pumnal japonez pentru sine, pentru a-și face hara-kiri. Și în caz că dorește „onoarea” de a muri împreună cu soțul ei, trebuie mai întâi să obțină consimțământul lui. Cu toate acestea, ea poate să se înece

sau să se arunce într-un vulcan, fără să aibă consimțământul cuiva.

„Animale de povară”

Nativii aborigeni ai celei mai mari insule din lume, sau cel mai mic continent, Australia, posedă, de asemenea, multe obiceiuri ciudate legate de femei. La fel ca în multe alte localități, femeia este în general animalul de povară. Când se mută dintr-un loc în altul nu este o problemă pentru ea să ducă în spate un copil sau doi, ustensile de gătit, instrumente, provizii de tot felul și armele soțului. Când se hotărăsc asupra unui loc de casă, femeia este cea care construiește coliba. Deși soțul este proprietarul absolut al soției, aceasta nu împiedică tulburări din partea rivalilor. Dacă o femeie este atrăgătoare, se pot face încercări frecvente pentru a o răpi de la soțul ei. Câteodată rivalul se va confrunta cu soțul și îl va provoca direct. În acest caz, de obicei, fiecare va cere femeii să vină la el, iar acela pe care ea îl refuză va arunca o suliță în ea, ca pedeapsă pentru „neascultare”. Frumusețea nu este o binecuvântare pentru biete fete, a căror soartă este să trăiască în aceste triburi. Pentru ele viața de femeie căsătorită este presărată cu cicatrice de luptă.

O săritură peste întinsul Pacific ne aduce din nou în Emisfera de Vest, dar nu la

stilul „de viață occidental”, cu care femeile de pe continentul America de Nord sunt obișnuite. În interiorul triburilor femeia face toată munca grea, în timp ce bărbații se ocupă cu vânătoarea, principala lor ocupație. Un alb, căutător de comori, a venit în junglele Amazonului și a descoperit această caracteristică atunci când a încercat să-i convingă pe bărbații din triburile indiene *Wapisi* și *Macusi* că aveau de câștigat dacă strângeau latex din arborele de cauciuc. Cu toate acestea, pentru o astfel de ofertă el a primit doar un răspuns îmbufnat de: „Este treabă de femeie!” După ce au început să facă „treaba de femeie”, căpeteniile s-au temut că nu vor mai cunoaște pacea și, cu siguranță, vor trebui să facă alte lucruri lăsate odinioară în grija femeilor. Ei s-au gândit că nici o îmbogățire materială temporară nu merită un astfel de sacrificiu. Totuși comerciantul și ajutorul lui din Orient au avut succes să-i forțeze pe bărbații nativi să lucreze, oferindu-le câteva haine atractive pentru unele soții indiene; în felul acesta s-a dus vorba că toate femeile native puteau să intre în posesia acestor lucruri dacă ele și bărbații lor aduceau suficient cauciuc. Soțiile din junglă s-au dovedit la fel de pricepute ca surorile lor de la oraș, prin faptul că au intrat în acțiune după aceea.

După o cercetare a femeilor din toate națiunile, din jurul globului pămânesc, o întoarcere în Statele Unite seamănă mai mult cu o intrare într-o altă lume decât într-o altă țară sau un alt continent. Având în vedere condițiile ce se găsesc pretutindeni, pare o adevărată realizare să găsești un loc unde femeia este considerată un membru legal al rasei umane.

„Să ne aducem aminte de doamne!”

Cu toate acestea, și domnul și doamna America și-au avut necazurile lor. Când era în desfășurare Congresul Continental, John Adams a primit o scrisoare de la soția lui ca membrii Congresului „să-și aducă aminte de doamne” când fac legile, ca să aibă și ele un cuvânt de spus. Dar, vai! Majoritatea femilor din acele vremuri nu erau echipate să susțină responsabilitățile pe care le cereau. Înainte de Revoluție singura educație pentru fete se găsea în așa numite „Școli pentru fete”, unde acestea puteau învăța să citească și să brodeze. În 1790 orașul Gloucester, Massachusetts, urmând trendul de a le oferi fetelor o anumită educație publică comparabilă cu cea primită de băieți, au pus această clauză în rezoluție, în timpul școlarizării, după cele opt ore pe zi pentru băieți: „ca ... două ore

sau o parte proporțională din acel timp, să fie devotate pentru instruirea fetelor – deoarece ele sunt partea gingașă și interesantă a comunității, dar au fost neglijate mult în Școlile Publice din acest oraș”.

Ideea educației pentru fete s-a răspândit prin toată țara, astfel încât prin secolul al nouăsprezecelea s-a ivit oportunitatea pentru educație superioară și pentru femei. Între timp, grupul pentru „drepturi egale” nu a renunțat la atac. Victoria era aproape gata dacă n-ar fi fost Războiul Civil, care a amânat realizarea acestuia până în 1919, când a avut loc cea mai mare realizare, dreptul de vot pentru femeie. Acest semnal-triumf i-a inspirat pe liderii diferitelor grupuri ale „drepturilor pentru femei” să-și reînnoiască atacul, sub sloganul neînduplecat de „predare necondiționată”, pornind un atac asupra Capitol Hill, în timp ce Senatul dezbătea controversatul amendament despre drepturi egale, în luna ianuarie a anului trecut. „Firava și interesanta ramură” s-a dezvoltat într-un copac adevărat!

Înconjurate de aceste libertăți câștigate cu greu, uimitorul sex frumos a continuat să facă minuni pentru sine în fața bărbaților curioși. Una câte una, fostele interdicții au fost aruncate în cele patru vânturi, pe măsură ce doamnele au început

să ocupe funcția de jurat, au invadat profesii legale și chiar au doborât porțile Harvardului, altădată impenetrabile. În ambele camere ale Congresului se găsesc femei și din când în când se ridică o voce îndrăzneată pentru a sugera că unul din partidele majoritare nominalizează o femeie pentru funcția de președinte. Pe frontul internațional femeile au ocupat poziții în Secretariatul Ligii Națiunilor, fac același lucruri în actuala Organizație a Națiunilor Unite și recent au solicitat mai multe funcții importante acolo.

Și nu doar bărbații au privilegiul unei vieți pline de aventuri, căci femeile au exploatat cu succes domenii precum: aviație, vânătoare, explorare și altele asemenea. În prima parte a lunii mai, anul acesta, pasagerii unei curse spre Paris au fost surprinși să afle despre misiunea blândeii doamne Belle Benchley, în vârstă de 67 de ani. Ea este director la Grădina Zoologică *Balboa*, San Diego, California, iar călătoria ei a fost realizată în speranța asigurării permisiunii din partea guvernului belgian de a supraveghea un safari în Congo-ul belgian, pentru a prinde gorile.

Faptele mărturisesc astfel de la sine despre extremele variate în care se află femeile în jurul lumii. Acolo unde s-a ivit oportunitatea au apărut femei capabile, pentru a dovedi că ele sunt la fel de

calificate, din punct de vedere mental, să primească același tratament ca bărbații. Dar în ce privește locul în care ele sunt cele mai folosite, femeia de rând va alege casa și va oferi propriul răspuns punându-se în situația de casnică în viață. În cea mai mare parte ele vor recunoaște că acele femei care au ajuns în poziții cu mare responsabilitate profesională și guvernamentală sunt ceva neobișnuit și un grup de excepție în rândurile lor. Atunci, așa cum o arată femeia prin dorințele ei naturale, pare aceasta să dovedească faptul că ea a fost creată pentru o poziție diferită în viață față de bărbat? Pentru un răspuns corect ar fi potrivit să ne întoarcem spre Creatorul ei și să aflăm.

Ce are de spus Biblia despre femeii?

Deși Biblia abundă de relatări despre femei credincioase, care s-au îngrijit de căminul lor și au ajutat să le ofere copiilor lor cunoștință din Cuvântul lui Dumnezeu, este potrivit ca femeia să fie pusă întotdeauna sub conducerea imediată a bărbatului. Această ordine pune asupra bărbatului o responsabilitate suplimentară, prin care este obligat să se îngrijească de soție. În adunarea creștină această calitate de cap îi dă bărbatului dreptul de a se adresa adunării și de a o conduce în studiul Bibliei. În Geneza, bărbatului i s-a spus că

trebuia să se aștepte să-și câștige existența, cu sudoarea frunții, pe un pământ blestemat, iar femeii i s-a spus că bărbatul va stăpâni peste ea. Din punct de vedere biblic regula rămâne neschimbată. – 1 Corinteni 11:3; 1 Timotei 2:11,12.

Referitor la tirania pe care bărbatul a folosit-o, conducând greșit, în multe părți ale pământului, putem ajunge la concluzia că aceasta demonstrează încă o dată nevoia omenerii de a avea un guvern drept, care a fost promis pentru acest pământ de 6.000 de ani. Poate femeile din țările liberale, unde au o libertate considerabilă, vor considera că este datorია lor să-și devoteze viața pentru îmbunătățirea acestor condiții. Totuși, cele care o fac sunt destinate să aibă aceeași dezamăgire amară pe care o experimentează, de generații, bărbații care au aceleași înclinații. Atunci, este aceasta o încercare limitată de a asupri mai mult femeile, de a le înăbuși libertatea și de a-i face pe bărbați să le calce drepturile în picioare, pentru a se potrivi propriilor scopuri? Ori de câte ori este citată această ordine scripturală, remarcile de acest fel sunt auzite din partea unor femei extraordinar de ambițioase sau cu un temperament dominator. Totuși Biblia nu caută niciunde să depriveze femeile de drepturile lor. Doar în această carte se vor găsi garanții pentru siguranța femeilor de asuprire,

care nu sunt egale de nici o legislație omenească sau un statut pentru drepturile omului. Apostolul inspirat a sfătuit „bărbații să-și iubească soțiile – ca și cum ar fi trupul lor” – Efeseni 5:22-33.

Atunci de ce li s-a spus primilor creștini să acorde femeilor un tratament diferit față de al bărbaților? Pur și simplu pentru că femeile sunt diferite. La început crearea lor a fost cu scopul de a suplini ce-i lipsea bărbatului, nu să repete, sub altă formă, lucrurile pe care bărbatul deja le posedă. Ea a fost făcută *femeie*, nu al doilea bărbat. Indiferent că liderii programului feminist, sau așa-numitul program cu „drepturi egale” recunosc sau nu, acest program încearcă să distrugă această diferență și să facă femeia ceea ce nu este și nici nu poate fi. Nici Biblia și nici un om echilibrat mental nu-i va refuza femeii privilegiile de educație și progres cultural; dar acest progres trebuie să fie folosit pentru a o face pe femeie potrivită în locul pe care-l ocupă ea în viață, și nu în locul bărbatului.

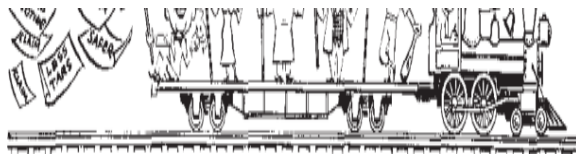
Trece aceasta testul rațiunii? Întrebați-o pe femeie! Dacă ar fi să aleagă între starea unei femei în viața publică și viața de acasă, câte din ele vor vota pentru asta? Este femeia calificată mai bine, din punct de vedere fizic, pentru competiție în lumea profesională, sau

pentru a da naștere la copii și a-i crește? Și ce forță spre bine se poate dovedi ea, prin exemplu bun, pentru a se îngriji de soț, familie și copii? Într-adevăr, dacă dăm la o parte deosebirea femeii de bărbat, înseamnă s-o deprivăm de drepturile ei cu adevărat merituoase.

Femeile care se găsesc într-o stare mai asuprită vor accepta cu ușurință ordinea creștină și vor spune bun-venit speranței de viață cu demnitatea pe care o oferă. Aici standardul Bibliei este un minunat egalizator, poate coborând câteva femei de pe o poziție înaltă, dar artificială, în timp ce ridică atât de multe din adâncimile degradării. Nu este nici pe departe dificil ca cele călcate în picioare să-și dea seama că doar împărăția lui Dumnezeu va putea, în cele din urmă, să ridice întreaga rasă umană din degenerarea ei într-o lume nouă a dreptății.

Indiferent de diferențe în alte chestiuni, toți bărbații și toate femeile sincere, din orice țară de sub soare, doresc cu ardoare cămine pașnice și o viață cu mulțumire. Femeile creștine de astăzi se alătură însoțitorilor lor de parte bărbătească în anunțarea despre speranța unei lumi noi, pentru aproapele lor de pretutindeni, la fel cum profetesele erau folosite în vechime să transmită Cuvântul lui Dumnezeu. Acestea sunt vești bune

pentru toți, căci aceste cămine fericite, pe un pământ glorificat, n-ar putea fi complete fără bărbat sau fără femeie. Femeile evlavioase de pe întreg pământul vor căuta să fie pe placul lui Dumnezeu acum, împlinindu-și rolul desemnat, în timp ce anticipează cu bucurie locul pe care-l vor ocupa în acea viitoare lume nouă, complet fericită.

Pe piața americană reclamele la țigări sunt din ce în ce mai numeroase. De la micile lor începuturi, în timpul când slujitorul personal al Sir Walter Raleigh și-a găsit stăpânul fumând și a aruncat apă pe el, crezând că a luat foc, industria tutunului s-a dezvoltat și a ajuns la dimensiuni de necrezut. În timpul depresiei din 1931 doar *Compania Americană de tutun* a cheltuit 20.000.000 \$ pe reclame. Dar aceeași companie a demonstrat că „merită să faci reclamă”, făcând în același an un profit de 46.000.000 \$. De-a lungul anilor răposatul președinte al acestei companii, George W. Hill, a cheltuit 250.000.000 \$ făcând reclamă la Lucky Strike, renumitul produs al Companiei. Pe lângă aceasta, imaginea creată în fiecare an de reclama multor altor

companii și măsura în care publicul american este „făcut conștient de țigări” sunt apreciate oarecum.

Cu siguranță, dacă se cheltuie astfel de sume de bani pe reclame, profitul obținut trebuie să facă să merite. Așa este! În 1949, 60 milioane de americani au fumat 400 de miliarde de țigări. În fiecare an 800.000 de nefumători se apucă de acest viciu, astfel că acum doi din trei bărbați, două din cinci femei și unul din șapte băieți de paisprezece ani fumează. Se pare că țara depinde mai mult de țigările ei, decât de școlile ei, căci pe tutun se cheltuie de două ori mai mult, pe an, decât se consumă cu plata tuturor învățătorilor.

Se pare că grupul din ce în ce mai mare de fumători crede sau preferă să creadă că linia fascinantă dintre vrajă și arta de a vinde este cea care are un cuvânt de spus la reclamele pentru țigări. Timp de mulți ani cererile pentru diferite branduri au făcut ca producția să fie mai mare, cu fiecare succes venind mai multă îndrăzneală. „Fără tuse”, se lăuda Compania Lorillard, pe măsură ce vânzările ei la *Old Gold* explodau; „Aș face o milă pentru *Camel*”, ni s-a spus; „Nici măcar un singur caz de iritație a gâtului, din cauză că fumăm *Camel*”; „Pentru bărbații care cunosc cel mai bine tutunul, este *Luckies 2 la 1*”; „Acum știința medicală oferă dovada

pozitivă ... Nici o altă marcă de țigări nu este mai sigură de fumat! Nici o altă marcă nu-ți dă mai puțină nicotină, mai puține iritații ale gâtului ...”.

Dar nu sunt folosite doar cuvinte pentru a îngroșa fumul de tutun din ochii tăi. Proverbul din vechime spune: „O imagine face cât o mie de cuvinte”, iar de acest motto s-a profitat la maxim. Pentru vanitatea publicului, prin fața tinerilor și bătrânilor au trecut celebriți drăguțe și atractive. Un cântăreț faimos ne asigură că fumează marca ce se împacă bine cu gâtul lui. Un atlet recunoscut declară că țigările lui sunt „slabe, foarte slabe ... pentru siguranță”. Un model atractiv, care nu trebuie să aibă un nume, te privește fermecător peste umărul gol și îți spune să fumezi marca pe care ea o consideră „o desfătare și nu un tratament”.

În cele din urmă, în 1942, în urma unei plângeri, *Comisia federală a comerțului* a început o verificare amănunțită a reclamelor făcute de producătorii de țigări, pentru a vedea cât sunt de adevărate. După o astfel de verificare și cercetare comisia a dat ordin de „încetare a focului”, celor de la reclame, pentru doi mari producători. Un ordin a fost trimis Companiei P. Lorillard, în care se spunea că aceasta nu putea să afirme că țigările ei *Old Gold* sau fumul lor „conțin

mai puțină nicotină sau mai puțin gudron sau mai puțină rășină, ori că irită gâtul mai puțin decât o fac alte mărci de țigări”. De asemenea, *Companiei de tutun Reynolds* i s-a spus că nu putea să facă reclamă că țigările ei *Camel* au mai puțină nicotină sau irită gâtul mai puțin decât o fac celelalte mărci de țigări.

Este bine pentru cel care citește reclama să-și instruiască ochii să treacă prin ecranul de fum al propagandei, care se extinde pentru a-l asfixia. Peste noapte se schimbă tacticile. Ei bat din palme la falsul lor slogan de sănătate, bine ritmat, de „Fără tuse”, fabricanții mărcii *Old Gold* renunță imediat la învelișul de calitate, țin un consiliu și își fac din nou apariția, cu abilitate, cu actuala garanție de „o desfătare, și nu un tratament”. Eșuând ca tratament, ei speră acum să aibă succes ca desfătare”. Companiile de tutun vor fi întotdeauna adepte ale eschivării, prin litera legii, fără să-și piardă energia de pe urma reclamelor lor ofensive.

Renunțare la declarații

Referitor la declarațiile folosite pentru reclame, prezentăm mai jos câteva exemple din reportajul făcut de *New York Times* despre descoperirile F.T.C.: „Discutând despre declarațiile publicate cu utilizatorii de *Camel*, Comisia a spus că

intervievase 42 de semnatori ai acestor declarații și a constatat că unii din ei n-au fumat niciodată, iar alții nici măcar nu știau să citească și că nu li se citiseră acele declarații înainte să le semneze”.

Dacă vă surprinde lucrul acesta, comparați-l cu acest caz specific: „Luni, 15 aprilie, 1946, am deschis *Știrile* din Detroit la pagina 23 și acolo, lângă fotografia mare a atletului în discuție, am citit aceste declarații: „Aici nu este vorba de hocus-pocus!, spune Hank Greenberg, starul de baseball. „Am citit rapoartele și știința a dovedit că poți alege *Raleighs* pentru că au mai puțină nicotină ... irită gâtul mai puțin ... totul în jur este mai sigur atunci când fumezi. Am recomandat *Raleighs* la toți prietenii mei. Cei de la *Raleighs* au dreptate!” V-ați convins? Atunci întorceți-vă la pagina 16 a aceleiași ediții și număr, din același ziar, și citiți citatul următor despre aceeași persoană, Hank Greenberg, în interviul pe care i l-a dat unui reporter, cu o zi înainte: „Acum mă simt mai bine – mai bine decât eram acum ceva timp”, spunea Greenberg. „Medicii mi-au spus că am probleme cu stomacul și să renunț la țigări și cafea. Oricum nu prea fumez. Acum dorm mai bine și mă simt mult mai bine”.

Nu este nevoie să comentăm cele de mai sus. Dar dacă vă întrebați de ce se apucă de fumat atâția copii, o astfel de

prezentare falsă a sportivilor și a celebrităților, pe care ei practic îi idolatrizează, este răspunsul. Deși adulții, chiar dacă nu toți, își vor da seama de falsitatea acestor reclame, tinerii impresionabili, nerăbdători să fie la modă, nu își vor da.

În ce privește afirmațiile că o marcă de țigări conține mai puțină nicotină, mai puțin gudron sau mai puțină rășină decât altă marcă sau le ia mai mult timp să ardă decât la altele, poate că te interesează să știi că toate acestea sunt de domeniul ficțiunii și a imaginației. Când țigările au intrat pe piața cercetării științifice ele au oferit posibilitatea ca oricine, cu puțin mai multă stăpânire de sine decât „nicotiniștii”, să renunțe la acest viciu.

Testarea celor testate

În iulie, 1942, *The Reader's Digest* publica rezultatele unor serii de teste, făcute pe cinci mărci de țigări aflate în topul vânzărilor și două mărci mai puțin vândute, de către un laborator de cercetare special. Raportul spunea la încheiere: „Practic vorbind diferențele dintre mărci sunt mici și nu există nici o marcă superioară concurenților ei, pentru a-și justifica selecția că ar fi mai puțin dăunătoare”.

Reclamele la țigări se fac cu scopul de a promova că marca în discuție este mai

puțin dăunătoare decât altele. Acest lucru a fost necesar din cauza absenței complete a valorii tutunului și în parte, cel puțin, pentru că cercetarea medicală leagă tutunul de afecțiuni critice precum cancerul de plămâni și problemele cardiace. De exemplu, strică foarte mult la reclama făcută la țigări să aflăm că Dr. D. J. McCormick, din Toronto, Canada, a descoperit într-o perioadă de ani că 94 % din cazurile de tromboză coronariană (formarea de cheaguri de sânge într-un vas de sânge) pe care le-a studiat, erau fumători, iar din cele șase procente rămase unii fumaseră cu puțin timp înainte să moară.

De fapt, toți medicii care se bucură de o bună reputație sunt de acord că trebuie renunțat la tutun la primul semn de orice formă de problemă cardiacă, din cauza sarcinii suplimentare pe care o pune fumatul pe sistemele circulator și respirator. O, da, pentru cei cărora le place ambiguitatea, există destul loc să se ciorovăiască pe unele autorități ce se află în conflict și să găsească multe scuze pentru a crede reclamele atractive și să meargă mai departe cu un program de țigări, la maxim. Dar aceștia vor fi forțați să tresară puțin, din când în când, atunci când visele lor sunt întrerupte, așa cum s-a întâmplat în aprilie 1935, când au auzit că „Wood F. Axton, în vârstă de 63 de ani, președinte al unei firme

de tutun ... a murit astăzi, acasă la el ... în urma unui atac de cord ... ”, sau așa cum s-a întâmplat în luna iulie a aceluiași an, când s-a anunțat că „Bowman Gray, în vârstă de 61 ani ... a murit în urma unui atac de cord, pe motonava Kingsholm ... ”, sau cel din septembrie, 1946, când presa a anunțat că George W. Hill, președinte al *Companiei Americane de Tutun*, a murit în urma unui atac de cord, la cabana lui de pescuit din Quebec”.

„Nici un adevăr în Carload”

Ce face cineva cu acest viciu al tutunului este alegerea proprie. Totuși, ar fi un lucru folositor ca bărbatul sau femeia de rând să verifice, cel puțin, orice produs pe care aleg să-l cumpere și la care se fac reclame aproape complet false, așa cum se

întâmplă cu țigările. Pentru a adăuga o notă de sinceritate la mulțimea de reclame, s-ar părea că este mai potrivit ca binecunoscutul slogan „Fumați ce fumează experții în tutun” să fie schimbat cu „Muriți de moartea de care mor experții în tutun”.

Într-adevăr, toate sloganurile și declarațiile lor se întorc înapoi precum un bumerang, când sunt testate cu simț și logică obișnuite. Multe „aprobări” pentru țigări sunt fraude complete, iar testele demonstrează că este imposibil să declari că o marcă este mai puțin rea decât alta. Faceți ce credeți în legătură cu fumatul, dar bazați-vă pe altceva decât pe reclame atunci când primiți sfaturi. Uitați de declarațiile lor, căci un slogan le descrie cu adevărat pe toate: „Nu există nici un adevăr în Carload!”

Insecte la trei mile înălțime

Ai ieșit vreodată în aerul proaspăt de dimineață, ai inspirat puternic, ai privit cu nesaț la albastrul cerului și te-ai minunat de cât este de curat? Poate că este curat, dar, fără îndoială, conține unele elemente străine și insecte, de o formă sau alta, care sunt azvârlite de colo, colo pe aripile vântului.

Firește, această prezență a insectelor în aer este mai adevărată în unele locuri decât în altele. Cu toate

acestea, uimitoarea descoperire a guvernului despre conținutul aerului nostru „curat” a descoperit că peste tot sunt insecte. Avioane ale guvernului, echipate cu curse ingenioase pentru prinderea insectelor din aer, au întâlnit la altitudine mare locuitori care n-au ce căuta acolo. Sus, deasupra mlaștinilor din Louisiana și Mexic, cursele au prins gărgărițe, la o altitudine de 2000 picioare; gândaci de castraveți, la 3000 picioare altitudine;

țânțari, la 5000 picioare altitudine; lăcuste, la 10.000 picioare și păianjeni, la 15.000 picioare altitudine. Agronomii care caută întruna să împiedice răspândirea bolilor la oameni și animale prin intermediul insectelor sunt interesați și alarmați de volumul și rapiditatea cu care insectele sunt transferate de vânt dintr-un loc în altul.

Chiar și insectele care nu pot zbura sunt adunate de pe pământ de viteza mare a vântului și împrăștiate. Cele care au corpurile cele mai grele și aripile mai mici, se mișcă, desigur la altitudine mai mică, în vreme ce cele mai ușoare, cu aripi mai mari, se înalță mai sus. Un aspect uimitor adus la lumină a fost că unele insecte mai mari se alătură celor mai mici pentru aceste

plimbări prin aer. Mai multe furnici muncitoare au fost găsite la o altitudine de 4.000 picioare; și la altitudine mare au fost găsite și omizi. Adesea larvele lor, care se văd cum atârnă din copaci, sunt luate de vânt și duse în înălțimi.

Testele din aer au adus la lumină noi fapte despre mișcările distrugătoare lăcuste. Din Montana au zburat grupuri foarte mari și s-a constatat că în zilele senine, când vântul bate dinspre sud-vest, lăcustele pot zbura odată cu vântul până la 200-300 mile. Aproape toate lăcustele preferă să zboare odată cu vântul, iar distrugerea sălbatică a recoltelor în urma unei plăgi de lăcuste a fost evitată de schimbarea vântului.

Fumatul și cancerul la plămâni

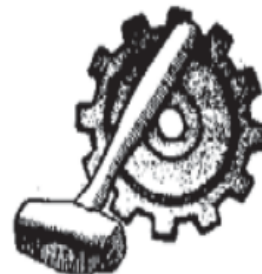
Cancerul la plămâni este un criminal! O afecțiune rară în timpul Primului Război Mondial, a devenit una dintre cele mai obișnuite forme de cancer. În cincisprezece ani s-a dublat moartea cauzată de această afecțiune, în treizeci și cinci de ani s-a multiplicat de cinci ori și anul trecut doar în Statele Unite peste 20.000 de persoane s-au adăugat la groaznicul record de moarte din cauza acestei boli. Cercetătorii au dat vina mult timp pe creșterea consumului de tutun, de la Primul Război Mondial încoace, pentru ascensiunea cancerului la plămâni; dar de când au fost publicate, pe 27 mai, studii statistice făcute de membrii ai Departamentului de Stat pentru Sănătate din New York și de către Ernest L. Wynder și Dr. Everts A. Graham, decan al chirurgilor din America și profesor la Universitatea de Medicină Washington, din St. Louis, în *Jurnalul Asociației medicale americane*, tutunului i-au rămas puține șanse să pledeze ca nevinovat. Cercetătorii din New

York au spus: „Într-un spital găsim cancerul la plămâni de două ori mai frecvent printre cei care fumează de 25 de ani, decât printre alți fumători sau printre cei care n-au fumat deloc, de aceeași vârstă”. Dr. Graham a raportat că este un „fenomen rar să găsești cancer la plămâni la un nefumător și că 96,5% din cele 684 de cazuri de cancer la plămâni pe care le-a studiat fumau mult, de cel puțin 20 de ani, în vreme ce printre alți pacienți care nu aveau cancer la plămâni doar 73,7% erau fumători înrăiți. Cancerul la plămâni ucide de cinci ori mai mulți bărbați decât femei și, a explicat el, „foarte puține femei fumează de atâta timp (peste 20 de ani) și se crede că acesta este unul din motivele pentru incidența mai mare de cancer la plămâni în rândul bărbaților decât în rândul femeilor. Nu mai este nevoie să spunem că doar unul din aceste rapoarte medicale conține mai mult adevăr decât toate reclamele la țigări!

ENCICLICELE PAPALE PENTRU CLASA MUNCITOARE

*Un studiu obiectiv al Rerum Novarum și
Quadragesimo Anno, ale lui Papa Leo al XIII-lea și
Papa Pius al XI-lea*

Astăzi, ca niciodată înainte, Biserica Romano Catolică joacă un rol vital și dominator în mișcarea clasei muncitoare din Statele Unite. Enoriașii catolici pun mult accent pe enciclicele pentru clasa muncitoare.

Datorită afirmațiilor făcute de enoriașii catolici mulți lideri ai clasei muncitoare și politicieni s-au exprimat favorabil cu privire la aceste enciclice. Secretarul clasei muncitoare, Tobin, a mărturisit: „Puteți spune, cu siguranță, că enciclicele sociale ale papilor m-au îndrumat în viața mea publică”. Secretarul

adjunct al clasei muncitoare, Ralph Wright, folosește greutatea enciclicelor în campania lui împotriva legii pentru clasa muncitoare Taft-Hartley. Ralph Novak, unul din C.I.O., declara cândva că „filozofia mea economică vine de pe urma enciclicelor papale”. Apoi mai este Joseph Keenan, din A.F., care a exclamat: „E păcat că aceste enciclice nu sunt cunoscute mai bine!” Merită să fie lăudate aceste enciclice? Care sunt realitățile?

Emiterea „*Rerum Novarum*”

În anii 1880 mișcarea clasei muncitoare din U.S., cunoscută sub numele de *Cavalerii clasei muncitoare*, se dezvolta rapid, ajungând la un record de 700.000, în 1886. Timp de mulți ani a fost condusă de un anume T. V. Powderly, un catolic devotat, care observând opoziția catolică față de sindicatele clasei muncitoare din alte țări se temea ce poziție va lua această biserică față de ei, în această țară. Prin urmare, a fost aranjată o întâlnire între Powderly și cardinalul Gibbons. La scurt timp după aceasta, cardinalul l-a vizitat pe papă. Fără îndoială, emiterea *Rerum Novarum* în 1891 a fost influențată de aceste împrejurări.

Unii fac referire la *Rerum Novarum* ca la „Magna Carta a clasei muncitoare”. Tonul ei încurajator că nu este rușine să muncești, că există demnitate în clasa muncitoare, că însuși Isus Cristos a muncit, este atât de departe de spiritul muncitorului, așa cum diferă casa cardinalului de coliba minerului. Aceasta face afirmația că Biserica Catolică se interesează de muncitor și îndreaptă atenția spre multele ei acte caritabile. Dar ce muncitor vrea acte de caritate? În continuare, aceasta amintește de nevoia de îmbunătățire a condițiilor clasei muncitoare și condamnă pe cei bogați și pe angajatori pentru avariția lor. De asemenea, aceasta susține ca muncitorul să

aibă ore de muncă „rezonabile” și un salariu suficient, ca să se întrețină pe sine și familia.

Dar aceste recomandări în interesul clasei muncitoare sunt praf în ochi atunci când sunt comparate cu considerația pe care o primește Marele Comerț în aceste enciclice pentru „clasa muncitoare”. Fiind interesată în principal de proprietatea privată, aceasta este încântată să observe că „principalul nostru principiu și cel fundamental, atunci când încercăm să îndulcim condiția maselor, trebuie să fie inviolabilitatea proprietății”. Și aceasta în timp ce ar trebui să avem legi care să-i protejeze pe cei slabi, pe muncitori, „principalul lucru ce trebuie asigurat este apărarea proprietății private, prin decrete și politici legale”.

Deși susține îmbunătățirea condițiilor de muncă, Leo al XIII-lea nu dorește sau nu se așteaptă să se facă vreo schimbare radicală a acestor condiții și astfel declară: „În primul rând, omenirea trebuie să rămână așa cum este ... Căci soarta omenirii este să sufere și să îndure și nici o putere și nici un artificiu nu va avea vreodată succes să înlăture din viața omului problemele și necazurile care-l împresoară”. Nici măcar Împărăția lui Dumnezeu? În orice caz, clerul este sfătuit să convingă pe cei săraci „să renunțe în

liniște” și să fie mulțumiți cu o existență simplă.

Religia catolică este leacul universal?

Leo al XIII-lea ar vrea să credem că există un singur lucru de care are nevoie clasa muncitoare. După el, asta se datorează faptului că oamenii și instituțiile au părăsit religia romano catolică, „muncitorul fiind părăsit, izolat și lipsit de apărare în fața lăcomiei competiției nestăpânite”. El ar vrea să credem că nu se va găsi niciodată nici o soluție practică fără ajutorul religiei și al bisericii și că nimic nu este mai puternic să-i atragă împreună pe bogați și săraci decât religia catolică.

Dar care sunt faptele? Nu este adevărat că muncitorul o duce mai bine în țările protestante, precum în Statele Unite, Elveția și în țările scandinave? Și nu este adevărat că el o duce mai rău în țările catolice, precum Spania, unde, potrivit unui corespondent al revistei *Life*, muncitorul trăiește într-o „sărăcie de neînchipuit”? Ca să nu mai spunem nimic despre țările catolice din America Centrală și de Sud. Și nu este o realitate că acest comunism a putut face un astfel de progres remarcabil în Italia, Italia *catolică*, pentru că religia catolică *nu-i* aduce împreună pe bogați și pe săraci?

Continuând pe această premiză falsă, Leo al XIII-lea îi îndeamnă pe muncitorii catolici ca acolo unde este posibil să-și organizeze propriile sindicate, iar în acestea instruirea religioasă să aibă un loc proeminent. Cuvintele lui de încheiere îl consolează pe muncitor, care, potrivit lui, nu se poate aștepta la eliberare în această viață, cu următoarele cuvinte: „Caritatea este răbdătoare, amabilă, nu caută folosul ei, ... suferă toate lucrurile, îndură toate lucrurile”.

„Reconstrucția ordinii sociale”

Ce putem spune despre altă enciclopedică papală pentru clasa muncitoare, *Quadragesimo Anno*, a lui Pius al XI-lea? Emisă pe 15 mai, 1931, aceasta începe să-l elogieze pe Leo al XIII-lea, laudând enciclica sa pentru clasa muncitoare, pentru practic toată legislația socială emisă în ultimii patruzeci de ani. Da, deși țările protestante au depășit cu mult țările catolice în îmbunătățirea condițiilor clasei muncitoare, Pius al XI-lea ne cere să credem că acest progres s-a datorat în mare măsură declarațiilor oficiale papale pentru clasa muncitoare. Ce putem spune despre Mexic? Când a arătat guvernul acestuia cel mai mare interes pentru clasa muncitoare, deși este condus de politica catolică. Răspunsul este foarte evident.

Enciclica sfătuiește în continuare muncitorul catolic ca acolo unde nu pot fi organizate sindicate catolice și nu are de ales se poate înscrie într-un sindicat „neutru” sau ne-catolic, cu condiția ca episcopul local să-i acorde permisiunea, ceea ce el poate face dacă este sigur că nu va cauza nici o pagubă pentru religia muncitorului catolic. Este interesant de observat aici că patronii sunt încurajați în aceste enciclice să formeze asociații, dar nu se spune nimic despre trecerea episcopilor cu calitate de membru în acestea. Evident, societățile capitaliste sunt „sigure” pentru catolici!

Ca și Leo al XIII-lea, Pius al XI-lea, în a lui enciclică *Quadragesimo Anno*, este cu fundul în două luntrii. El își echilibrează „afirmațiile nedrepte despre capitalism” cu „afirmațiile nedrepte despre clasa muncitoare”; spune că salariile n-ar trebui să fie prea mici – bine, dar avertizează că acestea n-ar trebuie să fie nici prea mari. Este împotriva justiției sociale, spune el, să scazi sau să crești salariile în mod nejustificat. Sunt interzise grevele patronale, dar și grevele generale sunt interzise! O „Magna Carta a clasei muncitoare”?

Pius al XI-lea avertizează apoi că toate eforturile pentru reconstrucție și perfectarea ordinii sociale vor fi zadarnice

fără o reformă a manierelor. Ca și Leo al XIII-lea, el susține că pacea socială este imposibilă dacă oamenii nu se întorc la „viața creștină și la instituțiile creștine”. Dar când a avut societatea viață și instituții creștine și maniere la care să se întoarcă?

Evident, Pius se referă la o întoarcere la viața catolică, la instituții și maniere catolice – ceva destul de diferit. Da, destul de diferit într-adevăr, dacă trebuie să judecăm prin paginile istoriei cu înregistrarea despre sângeroasa Maria, sângeroasele pogroame evreiești, sângeroasele inchiziții, sângeroasele războaie religioase, sângeroasele cruciade, principalul instigator al tuturor acestora nefiind nimeni altcineva decât Biserica Romano catolică! Ce muncitor de astăzi, catolic sau ne-catolic, ar vrea să se întoarcă în Evul Mediu, când Biserica Romano Catolică domnea supremă în Europa, când nu se auzise de libertăți civile, când analfabetismul era mai degrabă regula decât excepția, când corporațiile monopoliste conduceau industria cu o mână de fier, când toate manierele erau „reformate”?

Dar să ne întoarcem la enciclica lui Pius al XI-lea! Teoretic, bineînțeles, „în religie cei bogați vor deveni mai neliniștiți decât frații lor mai săraci”. Dar ca muncitorul catolic să nu se aștepte la prea

mult, Pius se grăbește să adauge că religia va face ca muncitorii „să nu se mai simtă oboșiți de poziția dată lor, prin providență divină, în societatea umană”. Deci asta este greșit! Nedreptățile din sistemul nostru social modern se datorează Providenței divine! Cum ar putea să facă asta pe omul obișnuit să-l iubească pe Dumnezeu? Ei bine, noi nu suntem deloc de acord cu această concluzie papală!

În continuare el îndeamnă: „Să ne devotăm toată energia pentru a le ajuta pe acele suflete nefericite care se întorc de la Dumnezeu (Biserica Romano catolică); să-i scoatem din grijile lumești în care sunt prea mult implicați și să-i învățăm să aspire cu încredere la lucrurile care sunt veșnice”. Ce putem spune despre a-i îndemna pe cei bogați să-și întoarcă mintea de la lucrurile lumești și să aspire cu încredere la lucrurile veșnice? Dacă cei bogați ar face asta, n-ar fi mai ușor pentru cei săraci să facă același lucru? În încheiere, el îi îndeamnă pe toți catolicii să-și abandoneze planurile individuale și să-și unească eforturile în sprijinirea planului de acțiune accentuat de Biserică.

Rerum Novarum și *Quadragesimo Anno*, deși au fost scrise la o diferență de 40

de ani de papi diferiți, au aceeași notă: accentuează sacralitatea proprietății private; îmbunătățesc soarta muncitorului, dar nu-i dau voie să se aștepte la prea multe, îl fac să se resemneze și să se mulțumească; este un atuu pentru bogații lacomi; și singura soluție pentru toate relele economice este o întoarcere la Biserica Romano Catolică, la religia și la sistemul ei medieval de corporații. Dacă aceste enciclice declară baza și obiectivul participării romano catolice în mișcarea clasei muncitoare din Statele Unite, atunci cu cât mai puțin din ele, cu atât mai bine!

Adevărata biserică a lui Cristos nu a primit nici o însărcinare de la Domnul ei să reformeze actuala ordine socială. Scopul principal al lui Isus, când a venit pe pământ, a fost să pună mărturie despre adevăr și acest lucru l-a ținut ocupat. El le-a poruncit urmașilor lui să facă același lucru. (Ioan 18:37; Matei 28:19, 20) Când va veni timpul potrivit al lui Dumnezeu el va reconstrui ordinea socială a acestei lumi vechi, nimicind-o de pe fața pământului și stabilind o lume nouă, în care va locui dreptatea - Țefania 3:8; 2 Petru 3:13.

Arte și științe

Suprarealist sau doar schizofrenic?

Arta suprarealistă a suferit o altă lovitură grea în mândria ei. Pentru cei care au încercat vreodată să evalueze o operă a unui pictor suprarealist nu trebuie să fie surprins acum că unele din operele lor sunt confundate cu altceva, de data aceasta cu producerea artistică a unor pacienți afectați de o afecțiune mentală, schizofrenie, sau personalitate multiplă. Scena acestei „crime”, așa cum o vor privi, poate, suprarealiștii, este Viena, Austria. Institutul Psihologic de la Universitatea din Viena a sponsorizat competiția între operele unui grup de suprarealiști bine-cunoscuți, sau pictori abstracti, și cele făcute de pacienți cu boli mintale. Au fost folosite 30 de picturi, jumătate din fiecare grup, și unui public format din 1578 persoane i s-a cerut să spună a cui era fiecare pictură în parte. Răspunsurile lor au fost corecte doar 50%, picturile fiind aproape imposibil de deslușit.

Apoi a fost făcut un test cu poezie. Unui public de 105 persoane i s-au dat spre examinare zece poezii. Cinci au fost scrise de suprarealiști, trei au fost scrise de pacienți schizofrenici, iar două erau alcătuite pur și simplu din câteva cuvinte și fraze amestecate la întâmplare, în mod

arbitrar. Din nou, publicul judecător a reușit să ghicească doar în proporție de 50 %. Nici unul din public n-a putut deosebi „poeziile” false de celelalte.

Aceste teste au fost făcute sub conducerea Dr. Eva Heinrich. Mergând mai departe cu studiul ei intens, ea a pus înaintea unui al treilea public o selecție de picturi suprarealiste și le-a cerut observatorilor să-și spună impresiile despre însemnătatea picturilor. Dar, vai, abia două procente din ei au putut să ofere o însemnătate cât de cât apropiată de cea pe care a avut-o în vedere artistul.

Un motiv pentru însemnătatea neclară a operelor suprarealiste poate consta în faptul că artiștii nu sunt prea siguri întotdeauna. Cel puțin asta e concluzia la care a ajuns un alt doctor vienez, în urma experiențelor. După ce mai mulți prieteni suprarealiști nu au reușit să-i dea un răspuns direct la întrebările lui despre însemnătatea unora din picturile lor, doctorul i-a injectat cu un medicament folosit pentru tratarea soldaților ce au suferit contuzii în urma unor explozii în timpul războiului. După aceasta, în stare de semi-inconștiență, ei și-au explicat picturile.

Dr. Heinrich, care a accentuat faptul că nu făcuse nici un efort în experiențele sale pentru a evalua picturile suprarealiste, în ce privește meritul lor artistic, a mers mai departe și a oferit propriile concluzii la care a ajuns în urma testelor: „Am ajuns la concluzia personală că un număr mare din

suprarealiști sunt schizoizi. Aceasta nu înseamnă că vor ajunge neapărat schizofrenici, ci dezvoltarea unei boli mentale este în regres. Și suprarealismul este în regres și acesta cred că este unul din motivele principale pentru care, în general, nu este recunoscut ca artă.”

Oamenii de știință descoperă hrană în buruieni

Un studiu de trei ani al plantelor native din șase țări din America Centrală a descoperit o mare rezervă de hrană nefolosită. Studiul a fost făcut de laboratoarele nutriționale de biochimie, de la *Institutul Tehnologic* din Massachusetts, și a inclus o analiză a 937 de mostre de 200 tipuri de hrană, din plante din: Honduras, Guatemala, El Salvador, Costa Rica, Nicaragua și Panama. Trei buruieni obișnuite, *bledo extranjero*, *chipilin* și *macuy*, au fost găsite bogate în minerale și vitamine. În toate trei s-au găsit valori mari de calciu, fier, vitaminele B, tiamina și riboflavina, și vitamina C. O analiză a pătrunjelului a descoperit că acesta are o valoare nutritivă foarte mare, și merită să fie mâncat, nu doar să fie folosit pentru ornare. În ultimii ani știința a îndreptat atenția spre întrebuințarea unei plante ce se credea otrăvitoare, numită *curare*, cunoscută cândva sub numele de „moartea iute de pe Amazon”. Purificată chimic, aceasta este întrebuințată la relaxarea musculaturii, servind astfel la reducerea cantității de anestezie folosit în chirurgie. Pe lângă aceasta, mai este întrebuințat pentru a ușura suferința provocată de blocarea maxilarului, anumite forme de paralizie infantilă, spasme post-operatorii, precum și pentru a reduce pericolul convulsiilor și al fracturilor interne în timpul terapiei electrice.

Să facem cunoștință cu un vecin latino-american

De la corespondentul Treziți-Veți din Columbia

Cafea, smaralde și banane! Acestea sunt doar câteva din contribuțiile Columbiei la comerțul mondial. Apele oceanului Pacific îi lovesc țărmurile de vest și albastrele ape ale Caraibelor îi ating plajele de nisip de pe coasta de nord. Regiunea este cutată de lanțuri muntoase maiestuoase și fascinante. Cei care călătoresc pe calea aerului sunt conștienți de vârfurile ei acoperite de zăpadă, ce invadează tărâmul rutelor lor deasupra norilor. Da, aici este o țară unde vastele câmpii și jungle, alături de semeții munți, stau ca niște provocări obraznice pentru constructorii de căi ferate și autostrăzi. Porturile ei joacă rol de gazdă pentru ambarcațiuni din națiuni îndepărtate, iar orașele ei adăpostesc mii de străini din Europa, America de Nord și multe alte țări.

V-ar plăcea să știți mai multe despre Columbia? Dacă da, atunci să aruncăm o privire asupra acestei țări din America Latină, a patra cea mai mare țară, asupra oamenilor și a obiceiurilor ei, a perspectivelor ei pentru progres viitor și asupra condițiilor existente, împreună cu problemele cu care se confruntă, în lupta ei în acest secol al douăzecilea.

Columbia este principala sursă din lume de smaralde. Fără îndoială că papa a fost încântat să primească în dar, „la celebrarea anului sfânt”, una din aceste pietre prețioase, verzi, de la cancelarul Columbiei. În munți se găsește cărbune din belșug, iar acum se fac pași pentru a utiliza depozitele de minereu de fier. Au fost întâmpinate multe probleme din cauza costului uriaș al extracției, transport și echipament, pe lângă înființarea de uzine

metalurgice. Exploatările de petrol au fost direcționate de filiale ale *Standard Oil and Dutch Shell*. În general columbienii vorbesc despre rezervele lor de petrol ca fiind nelimitate, dar acest lucru este îndoielnic. Băştinaşii sunt de părere că funcţionarii companiilor de petrol încearcă să minimalizeze cantitatea depozitelor de petrol din țară, în speranța ca guvernul să nu fie nerăbdător să preia producția de petrol, atunci când contractele și concesiunile lor vor înceta, ci în schimb vor semna noi contracte pentru continuarea companiilor de petrol din străinătate. Cu toate acestea, funcţionarii acestor companii susțin că ei sunt gata să plece când contractele vor expira, deoarece pierd bani din cauza amestecului continuu al guvernului și al sindicatului.

Agricultură

Industrializarea se află la început, aproape toate utilajele fiind importate din Statele Unite și alte țări. Deși perspectivele pentru progresul ei industrial nu sunt descurajatoare, prezentul, ca și trecutul, găsește Columbia dependentă de agricultură. Economia ei se bazează în principal pe exportul de cafea către Statele Unite. Columbia se află pe locul doi pe piața cafelei, după Brazilia. De exemplu, în perioada curpinsă între 1948-1949, procentul de cafea exportată de Brazilia a

fost de 53,9%, în timp ce Columbia a contribuit cu 18,5%. Se spune că această cafea din Columbia nu este așa de tare.

Ea nu se remarcă doar prin producția de cafea, ci și prin consumatori de cafea. Chiar și copiii mici primesc cafea în meniul lor zilnic. Deși au birouri închiriate, oamenii de afaceri fac o bună parte din tranzacții pe pahare mici de *tinto* (cafea neagră, la preț de 5 centavos, aproximativ 2 cenți). Străinul care vizitează Columbia, mai ales orașe precum Bogota, este impresionat întotdeauna de numărul de cafenele și clienți. Un bărbat care se plimbă pe strada principală poate să se întâlnească cu mai mulți prieteni, pe drum. Nu este ceva neobișnuit ca acesta să intre în cafenea, cu fiecare din ei, pentru a bea o cafea. În afară de o cafea în timpul mesei nu sunt ceva neobișnuit câteva pahare mici de cafea între mese. Dacă se întâmplă să vizitezi un funcționar al guvernului cu afaceri, când se servește cafeaua ești inclus și tu. Angajatorii își mulțumesc angajații cu băutura favorită.

Totuși n-ar trebui să se ajungă la concluzia că cei din Columbia trăiesc doar din cafea. Nu, într-adevăr! Cu o climă ce variază de la tropicală la rece, recoltele cresc tot timpul anului, din majoritatea fructelor și legumelor culegându-se cel puțin două recolte. Papaya, ananasul,

portocalele și bananele cresc din abundență. Orezul, cartofii, yucca, fasolea și porumbul sunt principalele legume, deși pe piață se găsesc tot felul de fructe și legume. Se cultivă struguri și mere, dar în cantități limitate, și au un preț destul de mare. Drept urmare, oamenii, în general, nu pot să le cumpere prea mult. Zahărul se produce și se rafinează în țară și este cea mai naționalizată industrie, deoarece toate celelalte depind în mare măsură de materie primă din alte țări. Un produs din trestie de zahăr, *panela*, care se pune în anumite prăjituri, este un produs de bază pentru oamenii obișnuiți și este un lucru esențial pentru meniul lor, înlocuind zahărul. Guvernul încurajează cultivarea bumbacului, pentru a furniza materia primă pentru fabricile de textile.

În ciuda climatului favorabil, așa de favorabil pentru producția de alimente, mare parte din populație este săracă sau sub-nutrită. Deși doar 20% din populația Statelor Unite se ocupă bine de întreaga națiune, în Columbia 70% din locuitori sunt angajați în agricultură și totuși nu pot să ofere poporului o dietă suficient de potrivită. Mai mulți factori se combină pentru a împiedica capacitatea solului de a furniza hrană pentru oameni. Ultimul vinovat este țăranul. În general vorbind, se folosesc metode antice de cultivare. Pe lângă introducerea de utilaje moderne în

unele zone, majoritatea fermierilor n-au fost educați sau ajutați în metodele moderne de agricultură. Țăranul obișnuit se mulțumește să producă suficientă hrană pentru el și familia lui, să se îngrijească de îmbrăcăminte și cheltuieli diferite, producând câțiva saci de cafea (un sac are aproximativ 132 livre), pe care îi duce cu asinul sau calul la cel mai apropiat cumpărător de cafea. Lipsa transportului pentru a-și duce producția la piață îl descurajează să producă mai mult și pentru alții.

Viața lui ar fi liniștită dacă n-ar exista mereu prezenții agitatori religioși și politici, ce râvnesc putere și exterminarea dușmanilor lor, ce provoacă mereu probleme în satele mici. Frecvențele crime și represalii fac din țăran o victimă, el și familia lui fiind uciși și locuința fiind distrusă, doar pentru că s-a întâmplat să fie afiliat la partidul politic advers, sau pentru că a ales să rămână neutru în disputa politică fratricidă. De aceea, aici sărăcia este mare.

Transporturi

S-a publicat că prin Columbia va trece o autostradă mare, pietruită, din Caracas, Venezuela, până în Buenos Aires, Argentina. O astfel de informație trebuie să se fi bazat pe visul cuiva și nu pe fapte.

Principala autostradă de la granița cu Venezuela, până în Ecuador, prin cele 1,064 mile de teritoriu columbian, este pietruită doar 16% și asta este doar o stradă secundară. Restul este mizerie. Câteva străzi sunt pietruite și asta doar pe distanțe mici. În prezent, guvernul alocă mulți bani în poliție și forța militară, făcându-se foarte puține lucruri pentru îmbunătățirea străzilor sau pentru întreținerea lor. La această situație se adaugă și ploile zilnice, care au căzut timp de câteva săptămâni, cauzând inundații și alunecări de teren. Sute de sate nu sunt legate de străzi nicicum, existând doar poteci pentru asini și cai și căi navigabile.

Poate că lipsa transportului a ajutat Columbia să fie un pionier în domeniul aviației. Pentru inaccesibilitatea sa, Bogota a fost asemănată cu Lhasa din Tibet. Acum, ca și odinioară, durează o săptămână să ajungi în capitală de pe coasta de nord. La început îți ia câteva zile cu barca pe râul Magdalena, apoi mergi timp de o zi cu trenul, care te duce de la râu la *sabana*, platoul de 8.000 de picioare pe care se înalță Bogota. De pe coasta de vest călătoria în interiorul țării se face în două zile cu automobilul, trenul sau autobuzul. Mulțumită aviației, și să nu uităm că Columbia a fost prima țară din lume care a introdus cu succes aviația comercială, călătoria din Barranquilla, de pe coasta de

nord, spre capitală, durează mai puțin de două ore și jumătate.

Vorbind de progres ești impresionat de arhitectura modernă din principalele orașe ale Columbiei. Aproape ajungi la concluzia că este în progres o cursă spre modernizare. În Bogota se construiesc clădiri cu sutele, vechile edificii fiind demolate pentru a extinde modernele bulevarde. Noile autobuze *Mack* și noile troleibuze electrice oferă servicii eficiente locuitorilor de la oraș.

Deși oamenii din zonele rurale își vor continua, fără îndoială, modul de viață simplu, este amuzant să observi schimbarea de atitudine a columbianului, în ce privește îmbrăcămintea și obiceiurile europenilor și a nord-americanilor. Ciorapii trei sferturi, impermeabilele transparente, părul scurt la femei, oameni care-și spală singuri geamurile locuinței, acestea sunt doar câteva exemple care le produc columbienilor sentimente de uimire, unii fiind aproape îngroziți, iar altora le aduc zâmbete. Ce creaturi ciudate sunt străinii aștia! Mai târziu el acceptă aceste obiceiuri. În cele din urmă mulți le adoptă. Și totuși, tot este sub demnitatea lui să-și facă singur treaba. Munca casnică necesită servitori. Chiar și familiile sărace găsesc pe cineva mai sărac care să lucreze ca servitor.

Influența Bisericii Catolice

S-au spus multe despre divorț în alte țări și Biserica Romano-Catolică refuză să-l recunoască în această țară. Cu toate acestea, nu face ea cu ochiul omului care este un bun catolic, căsătorit odată legal (de Biserică) și totuși să aibă mai multe amante? În această lume veche, coruptă un bărbat sau o femeie își poate schimba partenerul de viață când vrea, indiferent dacă este legal sau nu, ca în Statele Unite, unde orice motiv de sub soare este motiv de divorț, sau dacă este ilegal, precum în Columbia, unde chiar și motivul biblic de curvie este dat la o parte și nu este motiv de divorț.

Ca și demonstrație exterioară, religioasă de tristețe se practică *luto* (doliul). Când cineva moare, copiii și alte rude încep să poarte negru. Singura excepție vizibilă sunt cămășile albe pentru bărbați. Culoarea alb mai este permisă și în zonele tropicale fierbinți. Doliul durează cel puțin un an. După primele săptămâni negrul devine plictisitor, apoi nesuferit. Cu toate acestea, lucrul important pentru cel care ține doliu este cum îl privește publicul religios. Într-o zi am remarcat pentru un prieten că mama a două fete ce stăteau în apropiere murise cu două luni înainte. El era înspăimântat, deoarece ele purtau haine de culoare galben, verde și roșu

strălucitor. S-au dat explicații că de unde veneau ele nu era obiceiul să se manifeste astfel doliul. Cunoșteam puține persoane care să fie mai apropiate de mama lor decât fuseseră acele fete.

Un obicei încântător, care de obicei îl fascinează pe vizitator, este tipica *serenata*. Aceasta este făcută de patru muzicieni profesioniști, care sunt închiriați de un *caballero* să cânte trei sau patru cântece de dragoste în fața casei prietenei lui, în ai cărei ochi el vrea să crească. De multe ori ești trezit după miezul nopții pentru a asculta notele chitarei, vioarei și acordeonului, ce oferă într-un mod armonios o minunată *serenata*, undeva în apropiere, și nu este neobișnuit ca serenadele să fie cântate la ora 3.a.m.

În ce privește educația, chiar prezența Bisericii, cunoscută de mult timp și dovedită a fi dușmanul educației democratice, este suficientă pentru a explica starea jalnică a sistemului educațional. Din 21 de țări latino-americane Columbia se situează pe locul opt în ce privește analfabetismul, 46 % nefiind capabili să scrie și să citească. Referitor la anul 1950, s-a calculat că 750.000 de copii de vârstă școlară nu au o școală pe care s-o frecventeze. Biserica Catolică știe că în orașe, unde educația este avansată din necesitate, ea pierde zilnic

adepti. Remediul ei: mai multă religie, mai puțină educație.

Cei 11 milioane de locuitori ai Columbiei sunt un amestec de indieni, negri și spanioli, în special spanioli-indieni. Deși actuala populație indiană numără mai puțin de 10%, sângele de indian este foarte prezent în omul oișnuit. În multe zone, inclusiv în capitală, Bogota, oamenii au tenul deschis la culoare, în timp ce pe coastă predomină sângele de negru. În general vorbind, lor le place libertatea și s-au lăudat (până de curând) că au unul dintre cele mai minunate guverne democratice din lume. În comparație cu alte țări latino-americane, în Columbia n-au existat revoluții timp de mulți ani, până în 1948. Indiferent cât de mult le-ar plăcea libertatea, oamenii n-au renunțat niciodată la jugul robiei religiei Bisericii Romano Catolice, pe care l-au pus asupra lor cuceritorii spanioli, deși sub conducerea lui Simon Bolivar ei au ieșit de sub stăpânirea Spaniei.

Condițiile prezente, așa cum s-a raportat recent în *Treziți-vă!* – legea marțială, cenzură la radio și ziare, atacuri criminale ale găștilor înarmate, în multe zone ale țării, inclusiv marile *ilanos* (câmpii), teama și lipsa de odihnă între

oameni, continuă. Dar nu se întâmplă aceleași lucruri în toată lumea? Nu fac politicienii egoiști ce le place, având pe ultimul loc în mintea și planurile lor bunăstarea oamenilor? Nu este falsa religie în culmea succesului, conștientă doar de pofta ei după bogăție și putere?

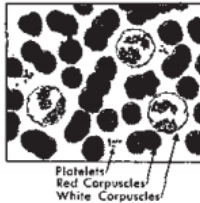
Într-adevăr, Columbia a fost înzestrată de Dumnezeu cu: metale, minerale, materie primă și hrană. Și totuși, politicienii, în goana lor după putere, nu au timp să dea atenție nevoilor oamenilor și resurselor naturale ale țării. Da, ea a arătat dorință și abilitate spre progres. Dar acest progres a fost minimalizat de creșterea violenței, a fricii, a urii și a ipocriziei.

Alături de persoanele sincere și temătoare de Dumnezeu de pe tot globul, columbienii să-și ridice capul către adevărata speranță, Împărăția lui Dumnezeu. În scurt timp, la apogeul puterii lui, Babilonul modern, combinația religio-politică și comercială a acestei lumi, se va prăbuși, la fel cum s-a întâmplat cu corespondentul lui ce se afla la culmea puterii. Atunci va fi un timp de adevărată bucurie și prosperitate. „Atunci pământul își va da roadele”. „Tu îți deschizi mâna și mulțumești dorința oricărui lucru viu”. – Psalmul 67:6; 145:16.

VIAȚA ESTE ÎN SÂNGE

Așa a spus în repetate rânduri Moise, purtătorul de cuvânt inspirat al lui Iehova Dumnezeu, cu mai bine de 3.400 de ani în urmă. Fără să beneficieze de vreunul din avantajele științei moderne, el a declarat un adevăr profund, care n-a fost și nu va fi niciodată dezaprobat. Din contră, cu cât știința modernă învață mai multe despre minunatul mecanism al corpurilor noastre, cu atât apreciază mai mult că aceste cuvinte ale lui Moise sunt adevărate. Da, rapoarele de presă ne spun chiar despre oameni de știință care studiază sângele în speranța de a găsi secretul vieții.

Sângele se găsește peste tot în corpul omenesc; în inimă, în artere și vene, în miile de mile de capilare micuțe. Acesta formează limfa, care spală toate celulele corpului. Fără acesta nici un țesut n-ar putea exista. Sângele aprovizionează toate organele corpului cu elementele chimice de care au nevoie pentru a-și face treaba, iar acestea, la rândul lor, îi dau înapoi rezultatele activității lor, secrețiile lor, precum și produsele ce trebuie eliminate. Așadar, prin intermediul sângelui toți lucrează pentru unul și unul pentru toți. Acesta este marele unificator al organismului uman.

Întrebuițarea pe scară mare a produselor din sânge și practica de transfuzare a sângelui au îndreptat atenția asupra acestui fluid vital, izvorul vieții. Prin urmare, este foarte potrivit să dăm atenție sângelui, funcțiilor lui, din ce este alcătuit și cum funcționează.

Principalul scop al sângelui este să servească metabolismul. Metabolism înseamnă literal schimbare, schimbarea ce apare la toate substanțele vii, ce constă din schimbări constructive de nutriție și reparație, cunoscut sub numele de anabolism, și din schimbări distrugătoare, cunoscut sub numele de catabolism.

Funcțiile sângelui

Pentru a-și îndeplini funcția nutrițională sângele primește elemente nutritive din trei surse distincte: 1. De la plămâni primește oxigen. Aceasta este cea mai importantă funcție, deoarece celulele nu pot să depoziteze oxigen, prin urmare, fără o aprovizionare constantă viața n-ar putea exista mai mult de câteva minute. 2. De la sistemul digestiv sângele primește proteine, zaharuri (glucoză), grăsimi, săruri, etc., de care celulele au nevoie pentru producerea energiei, pentru regenerare și înlocuire. 3. De la diferite glande sângele

primește anumite elemente valoroase, care ajută corpul la diferitele lui funcții; precum insulina produsă de pancreas, care ajută la digestia carbohidraților (zaharuri și amidon); adrenalina produsă de glandele suprarenale; și hormonii produși de glandele sexuale.

Cealaltă parte a metabolismului în care sângele este activ este mai puțin importantă. Celulele corpului produc otrăvuri așa de repede, încât dacă acestea n-ar fi eliminate continuu celulele s-ar otrăvi singure imediat. De fapt, experimentele au arătat că o bucată de țesut luat din corp are nevoie de o soluție de 2.000 de ori volumul lui, pentru a evita această auto-otrăvire. Aceste reziduuri constau din dioxid de carbon, care este dus la plămâni și de acolo este eliberat, și produsele finale ale metabolismului proteinelor, precum ureea și acidul uric, care sunt eliminate prin ficat, rinichi și piele.

O a treia funcție a sângelui este să păstreze corpul la o temperatură constantă. Când aceasta crește, sângele se grăbește la suprafață, astfel răcindu-se și scăpând de transpirație. Când temperatura scade, sângele se duce la organele vitale, astfel conservând căldura și ajutându-le să facă lucrarea suplimentară necesară pentru a păstra corpul la temperatura normală.

O a patra funcție a sângelui este să aprovizioneze corpul cu secrețiile glandelor, care acționează pentru reglarea anumitor funcții, precum tiroxina glandei tiroide. Această secreție acționează ca un regulator al procesului de oxidare a celulelor, în felul acesta controlând mașinăria corpului de producere a căldurii. Din acest motiv, se spune că glanda tiroidă controlează metabolismul bazal.

A cincia funcție a sângelui este să protejeze corpul de intrușii care îl invadează și să acționeze ca și un mijloc de reparare în caz de vătămare. Acest lucru se face prin intermediul globulelor albe și a altor elemente precum globulele-proteine, cunoscute sub numele de anticorpi, pe care se bazează întrebuințarea penicilini și care apare în imunitate pentru boli.

A șasea funcție este aceea că sângele lucrează mereu pentru a se păstra alcalin. Deși elimină tot acidul din miriadele și miriadele de celule pe care le hrănește, el nu permite niciodată să-și piardă echilibrul ușor alcalin; dacă ar face așa ar însemna moarte pentru corp. El păstrează acest echilibru chimic sau reacție prin intermediul anumitor elemente din sânge, care acționează ca și neutralizatori, sau, mai bine spus, ca amortizori, care împiedică acizii să se acumuleze în sânge și astfel să-l facă să devină mai mult acid decât alcalin.

Printre aceste elemente din sânge care servesc acest scop sunt fosfații, acidul carbonic, etc.

Sângele, un țesut care se mișcă

Sângele este considerat un țesut. De ce? Toate țesuturile sunt alcătuite din celule individuale, care sunt fixate într-un ansamblu sau rețea, cunoscut sub numele de *stroma*. Sângele are propriile celule, globulele albe și globulele roșii și trombocitele, care sunt fixate în stroma, ansamblu sau rețeaua lichidă, plasma. Acesta este un țesut care se mișcă sau lichid, în contrast cu restul țesuturilor din corp, care sunt mai mult sau mai puțin stabile.

Cât sânge are un individual? Potrivit ultimelor estimări, cantitatea de sânge pe care o avem este aproximativ 9% din greutatea noastră. Sângele este alcătuit din 55% lichid și are o importanță specifică de 1.05 sau 1.06, ceea ce înseamnă că are o greutate cu 1/20 mai mult decât apa și este de 5-6 ori mai compact. Sângele este alcătuit din patru părți principale: globulele roșii sau eritrocitele (care înseamnă pur și simplu celule roșii) și care sunt responsabile de culoarea lui roșie, globulele albe sau leucocitele (care înseamnă celule albe),

trombocitele, obiecte mici, lamelare, de formă neregulată și plasma sanguină.

Globulele roșii

Câte globule roșii avem și cât de mari sunt acestea? În sângele unui bărbat găsim aproximativ 5 milioane și în sângele unei femei găsim aproape patru milioane și jumătate, pe milimetru cub de sânge. Totalul variază de la 25 la 40 trilioane (un trilion este o mie de bilioane). Ele sunt ca niște discuri mici, rotunde și plate, cu o adâncitură în centru. În medie, diametrul lor este de o treime de miime dintr-un inch și au o grosime de aproape o pătrime. Ele sunt formate din pungi de lichid care acționează ca o stromă pentru hemoglobină. Conținutul de hemoglobină din acestea este foarte definit și uniform când organismul este sănătos.

Globulele roșii se formează din măduva roșie din oase. Ele au un nucleu pe măsură ce ajung la maturitate, dar când intră în fluxul sangvin lasă nucleul în urmă. Așadar, odată ce-au intrat în fluxul sangvin ele nu mai cresc. Media de viață pentru ele este între 30 și 60 de zile. Apoi ce se întâmplă? Când îmbătrânesc și se uzează ele ajung în splină. Această glandă reține fierul și îl trimite la ficat. Ficatul, la rândul lui, îl aprovizionează cu măduva roșie de care are nevoie acea fabrică de celule roșii.

Producerea și distrugerea acestor celule în condiții normale de sănătate menține pacea între ele, așa încât sângele nu este doar aprovizionat bine cu transportatorii de oxigen, dar întotdeauna există o rezervă disponibilă, excelentă, în caz de urgență. Ciclul globulelor roșii a fost estimat la un trilion pe zi; ceea ce înseamnă că la fiecare secundă, da, în *fiecare* secundă din viața noastră, între 11-12 milioane părăsesc măduva oaselor noastre și intră în cursul sangvin și tot aceeași cantitate enormă este scoasă din circulație la fiecare secundă. Și suntem asigurați că facilitățile de producere a sângelui nostru nu sunt deloc afectate, datorită acestei uimitoare capacități de producere, ci pot fi chiar intensificate atunci când nevoia o cere, cum ar fi pierderea de sânge din cauza unei hemoragii, a unui accident sau a aerului rarefiat de la înălțimi mari.

Principala treabă a acestor celule roșii este să aprovizioneze celulele corpului cu oxigenul de care au nevoie, iar hemoglobina sau fierul și proteinele din ele acționează ca transportator de oxigen. Referitor la acest proces, A. Carrell, în cartea sa *Necunoscutul om*, spune: „Metoda de transportare a oxigenului prin corpul uman este unul din misterele fundamentale ale vieții. Fierul care conține pigmentul roșu al sângelui, numit *hemă*, ce funcționează printr-o proteină complexă,

hemoglobina, este singurul care cunoaște secretul transportului de oxigen într-un proces reversibil, prin care el mai întâi îl adună, apoi îl eliberează pe această linie de asamblare a corpurilor vii, în timp ce circulă prin corp. În felul acesta flacăra vieții este păstrată.

Globulele albe

În contrast cu globulele roșii, celulele albe sau leucocitele sunt organisme vii. Ele se găsesc în proporție de una la aproximativ 6-700 de globule roșii, pentru un total de 40 de bilioane. Ele își au originea din măduva oaselor, glande limfatice și splină. Toate au nucleu și se pot asemăna bine cu amoebele, paraziți mici unicelulari, care se găsesc în toate apele proaspete. Ca și aceste amoebe, celulele albe se pot deplasa singure și pot ingera substanțe, nici unul din aceste lucruri neputând fi făcut de celulele roșii. Cele care sunt foarte numeroase în sânge, în cinci varietăți, sunt cele polimorfonucleare (numindu-se așa din cauza formelor variate ale nucleilor lor), constituind 70% din total. Următoarele mai numeroase sunt limfocitele, care se aseamănă cu celulele limfei și sunt cam 20%; monocitele uriașe (unicelulare) numără 4-8% din total, în timp ce eozinofilele și bazofilele constituie cel mult 2% din numărul de leucocite din sânge.

Aceste leucocite variate au fost asemănate cu viermii, peștii și caracatițele, capabile să contruiască și să repare. Se pare că ele știu unde este nevoie de ele și se vor alungi și vor trece prin pereții capilarelor, pentru a ajunge în punctul infecției sau al unei vătămări. Acumularea de abces pe care-o vedem la o infecție sunt de fapt multe celule albe care au murit făcându-și datoria. La locul unei vătămări ele se transformă în celule ale țesutului și devin o parte a țesutului permanent, în felul acesta ajutând la vindecarea răni. Astfel observăm că leucocitele servesc ca unități de apărare și de atac și ca batalioane de decontaminare și reconstrucție.

Trombocite și plasma sangvină

Trombocitele sunt corpusculi mici, de formă neregulată, fără culoare sau nucleu și care se găsesc aproape una la fiecare 18.000 de globule roșii. Timp de mulți ani nu s-a înțeles funcția lor, deși s-a observat că acestea se dizolvau când sângele intra în contact cu aerul. Acum s-a stabilit clar că atunci când se dizolvă, ele eliberează un element fără care n-ar putea avea loc coagularea sângelui.

Plasma din sânge este alcătuită din aproape 90% apă, 9% proteine, 9% sare și grăsimi, zaharuri, etc. A fost asemănată cu

albușul crud de ou, la care se adaugă 1% sare. Plasma este partea cea mai complexă a sângelui, conținând toate elementele pe care sistemul digestiv le furnizează pentru corp, precum și secrețiile diferitelor glande. Exact așa cum globulele roșii aprovizionează celulele corpului cu oxigenul de care au nevoie, tot la fel plasma aprovizionează fiecare celulă cu elementele chimice de care are nevoie pentru a continua în viață.

Plasma mai are și rolul vital de a înlătura produsele uzate din celule. Ea duce aproape tot dioxidul de carbon la plămâni, globulele roșii fiind responsabile doar de 10%. Aduce celelalte produse reziduale la ficat, rinichi și piele, astfel încât acestea să le poată elimina din corp. Proteinele din ea formează anticorpi (globuline) care oferă imunitate față de boală și ajută globulele albe să lupte cu bacteriile. Unele din bacteriile care intră în sânge sunt așa de mari că pot învinge cu ușurință una din forțele de apărare ale organismului. Cu toate acestea, anticorpii din plasmă sunt atrași de acești intruși uriași, îi atacă și în felul acesta îi slăbesc, permițând apoi globulelor albe să-și termine treaba, acoperindu-i și devorându-i.

Factori protectori similari sunt responsabili pentru calitățile de aglutinare din ser și globulele roșii, care au făcut

necesară clasificarea sângelui în cele patru grupe sanguine: „A”, „B”, „AB” și „O”. Anticorpii care-și fac simțită prezența când este transfuzat factorul „Rh” într-un corp care nu-l are rămân în sânge tot restul vieții.

Fapte diverse

Cu cât oamenii studiază mai mult sângele cu atât sunt mai convingși că fiecare din noi are o personalitate a sângelui așa cum are o personalitate mentală. Cercetările au mai arătat că afecțiunile mentale lasă urme de toxine în sânge. Un om de știință a ajuns până acolo să spună că sângele are cheia la toate deprinderile, precum și că acesta indică rasa, precum și calitățile mentale și fizice.

Da, sunt multe fapte interesante despre sânge. Cele de mai sus n-au epuizat

tot ce se știe despre cursul vieții. Dar să nu facem greșeala pe care o fac unii și să credem că într-o astfel de cunoștință stă speranța de viață a omului. În ciuda întregii informații pe care omul modern a dobândit-o despre acest subiect, acum nu sunt mai mulți octogenari ca acum câteva mii de ani (Psalmul 90:10). Indiferent cât de mult ar cerceta omul el nu va găsi secretul vieții. Omul nu va putea să exclame: „Evrika! L-am găsit! Acum pot crea viață!” Doar Dumnezeu este izvorul vieții. (Psalmul 36:9); și ca să primim viață nu este nevoie să studiem sângele animalelor și al omului, ci să avem credință în Dumnezeu și în sângele lui Isus Cristos și o cale de acțiune consecventă. „Aceasta înseamnă viața veșnică: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe cel pe care l-ai trimis tu, Isus Cristos!” – Ioan 17:3, NW.

“CUVÂNTUL TĂU ESTE ADEVĂRUL”

Aplicarea regulii scripturale

„Cine sunt martorii lui Iehova?” Sub acest titlu Biserica Angliei a avut de spus următoarele, în publicația ei lunară *Semnul*, din luna februarie, 1950:

„Această sectă ciudată a fost fondată în America în anul 1872. Membrii ei cred că doar ei vor fi salvați și toți ceilalți vor fi condamnați. De vreme ce ei resping Sfânta Treime, Divinitatea lui CRISTOS și

Învierea lui, este evident că nu pot fi recunoscuți ca și grup creștin”.

Se pare că depinde de percepția fiecăruia dintre noi dacă martorii lui Iehova sunt sau nu „ciudați”. Atenienii considerau mesajul adus de Pavel ciudat. (Faptele 17:18) Iar în ce privește fondarea lor în anul 1872 Biblia vorbește despre Isus Cristos ca de martorul credincios (Apocalipsa 1:5; 3:14); arată că evreii au fost martori pentru Iehova cu sute de ani înainte de Cristos (Isaia 43:10-12) și că Dumnezeu a avut martori pe pământ începând cu Abel – Evrei 12:1.

Referitor la faptul că toți ceilalți vor fi condamnați, martorii lui Iehova nici măcar nu cred în învățătura chinului veșnic. În schimb, ei susțin că „plata păcatului este moartea” și că a cunoaște pe Iehova Dumnezeu și pe Isus Cristos înseamnă viață veșnică. (Romani 6:23; Ioan 17:3). Da, ei chiar arată o speranță pentru cei morți – Ioan 5:28,29; Faptele 4:12; 24:15.

Doctrina Treimii, pe scurt, este că există trei Dumnezei într-un singur Dumnezeu; Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Spiritul Sfânt; și că aceștia trei sunt egali în putere, substanță și eternitate.

În întreaga Scriptură se găsește cugetul că Iehova Dumnezeu este unul

singur, din care au venit toate celelalte lucruri; că El este din veșnicie în veșnicie. (Deuteronomul 6:4,5, ASV; 1 Corinteni 8:6; Psalmul 90:2; Isaia 57:15) Pe de altă parte, ni se spune că toate lucrurile sunt făcute prin Fiul; că el a avut un început; că este singurul Fiul născut al lui Dumnezeu; că este întâiul născut dintre toate creaturile; că este începutul întregii creații a lui Dumnezeu. (Ioan 1:18; Matei 16:16,17; Coloseni 1:15; Apocalipsa 3:14) În mod clar Dumnezeu și Isus Cristos nu sunt egali în eternitate.

De asemenea, mărturia Scripturilor este clară că Dumnezeu și Isus Cristos nu sunt egali în alte privințe. Dumnezeu revarsă binecuvântări asupra Fiului Său, așa cum declară Pavel, cel mai mare binecuvântând pe cel mai mic. (Evrei 1:9; 7:7) Dumnezeu l-a trimis pe Isus în lume și cu siguranță, cel care trimite este mai mare decât cel trimis. (Ioan 17:3, 18,25) Dumnezeu este capul lui Isus Cristos, prin urmare este superiorul lui, așa cum Cristos este capul bisericii, prin urmare este superiorul ei. (1 Corinteni 11:3) Isus i s-a închinat Tatălui, lui Iehova Dumnezeu, dar nu citim niciunde că Iehova i s-a închinat Fiului său. (Matei 4:8-10; Ioan 4:22-24) Pentru toată eternitatea Isus Cristos va fi supus Tatălui său. (1 Corinteni 15:24-28; Douay) De asemenea, avem declarația

clară a lui Isus despre subiect: „Tatăl este mai mare decât mine!” – Ioan 14:28.

Și ce putem spune despre a treia „persoană” a „sfintei treimi”, „Duhul Sfânt”? Vorbind despre viziunile cerești pe care le-a avut pe Insula Patmos, Ioan spune în repetate rânduri că l-a văzut pe Dumnezeu și pe Isus Cristos, Mielul, dar nu spune niciodată că a văzut „Duhul Sfânt”. (Apocalipsa capitolele 4 și 5; 7:9,10) Dacă „Duhul Sfânt” este egal cu Iehova Dumnezeu și cu Isus Cristos de ce este trecut cu vederea? Dar totul devine logic și pe înțeles atunci când realizezi că spiritul sfânt (redat demodat cu duh) este forța sau puterea activă a lui Dumnezeu în funcțiune – Luca 3:22; Faptele 2:17,33,38, ASV.

Potrivit doctrinei „divinității” lui Cristos, Isus a fost și uman și divin cât a fost pe pământ. Cu toate acestea, în Scripturi nu există nimic care să arate că el a fost un amestec de om și spirit, un hibrid ca să zicem așa. Dacă spunem că el n-a fost divin, ci doar uman, nu înseamnă că nu recunoaștem că Dumnezeu i-a fost tată, ci doar acceptăm mărturia scripturală că el a renunțat la calitățile și gloria lui spirituale și a devenit om. (Filipeni 2:7, *Diaglott*) Viața lui a fost transferată din organismul lui spiritual în pântecul Mariei. El n-a fost o creatură divină, îmbrăcată într-un corp uman. Isus a fost făcut carne, a fost născut

din femeie, a fost născut sub lege. – Ioan 1:14; Galateni 4:4.

Dacă Isus ar fi fost Iehova Dumnezeu el n-ar fi putut muri pentru păcatele omului, căci Cel Atotputernic nu este supus morții; în vreme ce Scripturile arată clar că la timpul potrivit Cristos a murit pentru cei nelegiuți, că a fost mort, dar acum este viu pentru totdeauna. (Romani 5:6; Apocalipsa 1:18) Nemurirea și natura divină au fost răsplata sa pentru loialitate. – Filipeni 2:9-11; 1 Timotei 6:16; 2 Timotei 1:10; 2 Petru 1:4.

În ce privește învierea lui Cristos din morți, martorii lui Iehova susțin foarte clar că Isus Cristos a fost înviat din morți. (Matei 28:6; Luca 24:6; 1 Corinteni 15:12-20). Dar nu este nici rațional, nici Scriptural să susții că a fost înviat cu același corp care a atârnat pe stâlpul de tortură. Noi citim că Isus a fost omorât în carne, dar a fost făcut viu în spirit. (1 Corinteni 15:42-45; 1 Petru 3:18, ASV) El și-a jertfit viața ca răscumpărare pentru toți. (1 Timotei 2:5,6) Dacă el ar fi fost înviat în același trup uman pe care l-a jertfit pentru păcatele noastre n-ar fi avut nici o jertfă pe care s-o prezinte în prezența lui Dumnezeu pentru noi. – Ioan 1:29; Evrei 9:24-28.

Atunci cum înțelegem dispariția trupului lui Isus din mormânt și apariția lui sub formă umană, după înviere, vei întreba

tu. Fără îndoială, Iehova Dumnezeu a dispus de trupul uman al lui Isus din mormânt, ca acesta să „nu vadă putrezirea”. Corpurile în care el a apărut după înviere au fost materializate de fiecare dată.

Că Isus Cristos nu a avut același corp după înviere pe care l-a avut înainte este foarte evident din faptul că urmașii lui nu l-au recunoscut în repetate rânduri, până când n-au văzut sau n-au auzit vreo expresie sau vreo acțiune familiară din partea lui. (Ioan 20:14-16; 21:4-12; Luca 24:30-31) Într-un astfel de corp ca acesta l-au văzut discipolii lui înălțându-se la cer, căci carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu. – Faptele 1:9; 1 Corinteni 15:50.

Trafic cu narcotice – trafic cu vieți omenești

Narcoticele ilegale sunt traficate în toată lumea cu bărci, avioane, animale și prin orice modalitate posibilă, iar această contrabandă întreține înrobirea multor oameni. Este un trafic de vieți omenești care duce la violență, conflicte între găști, prostituție, crime sexuale, crimă și depravare generală.

S-au făcut multe încercări pentru a controla acest distrugător. Lupta a fost dusă de: legi ale națiunilor, inspecții la vamă, echipe de poliție și chiar Liga

Dar nu a apărut el în același corp pentru îndoielnicul Toma? Nu, el doar a materializat un corp asemănător care să-l mulțumească pe Toma că Stăpânul și Domnul lui fusese cel înviat din morți, că el era același Isus, nu că avea același corp literal. – Ioan 20:26-29.

Rezumând, putem vedea cu ușurință că doctrinele despre treime, divinitatea lui Cristos (înainte de înviere) și învierea corpului uman al lui Isus nu sunt învățături prin care se identifică adevărata organizație creștină. De fapt, este adevărat tocmai contrariul. Orice organizație care susține aceste învățături nescripturale nu poate fi considerată creștină.

Națiunilor și Națiunile Unite. Când cerințele legale de heroină, din Elveția, erau de aproape 30 de livre pe an, poliția s-a năpustit în fabricile care produceau 7000 de livre anual, din care probabil, o cantitate foarte mare ajungea ilegal în Egipt, unde cererea pentru heroină este foarte mare. În opt ani guvernul din Egipt a băgat la închisoare 12.576 persoane pentru trafic de droguri.

Rapoarte din știri ce relatează despre capturarea cărașilor de droguri

arată scopul operațiunilor lor. În martie, 1947, la bordul unui vas din portul New York s-a găsit heroină în valoare de 1.147.500 \$. În ianuarie, 1949, pe un vas francez s-a găsit opium în valoare de un milion de dolari; și doar în anul 1948, în New York, au fost reținute vase cu droguri ilegale în valoare de 10.000.000 \$. Printre bunurile unui om, care în noiembrie, 1948, a murit la bordul unui avion al *United Airlines*, lângă Los Angeles, s-a găsit heroină în valoare de un milion de dolari; iar în coada unui avion al unei Companii aeriene franceze s-a găsit, în New York, în iunie, 1948 același drog în valoare de o jumătate de milion de dolari. În octombrie, 1947, în portul Vancouver, s-a găsit într-o ambarcațiune opium în valoare de opt milioane de dolari.

Dacă se găsesc aceste cantități, oare câte scapă? Poate raportul că această contrabandă cu narcotice costă Statele Unite 28 de milioane dolari pe an și Canada 80.000\$ pe zi este subestimat!

În 1948 s-a estimat că lumea era inundată cu peste 350 tone de narcotice, anual, iar acestea nu se vând cu livra și nici cu uncia (o uncie are aproximativ 28,3 grame), ci cu dramul (un dram este aproximativ 0,0648 grame).

Se întâmpină mari dificultăți în încercarea de a opri contrabanda cu

droguri, pentru că o cantitate extrem de mică din acestea are o valoare enormă. Când narcoticele pot aduce de la câteva sute de dolari la 2.500 \$ pentru fiecare uncie, o cantitate în valoare de mai multe mii de dolari poate fi ascunsă într-un loc foarte mic. S-au găsit droguri în tocul ușii, sub pardoseală, în soclul lămpilor, în ceainic. Opium s-a găsit în lenjeria de corp a marinarilor, în pește prăjit, în batiste, în gura oamenilor și în alte locuri inimaginabile.

Totuși eficiența oficialilor de la narcotice îi conduce pe contrabandiști tot înainte, în încercările de a ascunde contrabanda pe care o fac. Să luăm de exemplu raportul din Secția *Opium* a Ligii Națiunilor, din 1939, că arabii au făcut contrabandă cu hașiș în Egipt, în stomacul cămilelor. Un polițist egiptean a devenit suspicios în legătură cu cămila unui arab, care a refuzat s-o vândă cu 40 \$. Cămila a fost examinată și în stomacul ei și în stomacul altor 18 cămile s-au găsit 164 livre de narcotice, în valoare de 6.560 lire sterline sau 32.000 \$. 80 de livre de hașiș (numit marihuana, ganjah sau cânepă indiană) au fost puse în tuburi de metal și băgate cu forța pe gâtul acestor animale, înainte să fie duse în Egipt.

Când gărzile au început să folosească detectoare pentru a depista

prezența tuburilor de metal ce conțineau hașiș, cărăușii au băgat repede în stomacul animalelor recipiente de gumă și piele, pentru a scăpa de identificare. Cum sunt scoase din stomacul animalelor aceste recipiente? Cămila este ucisă, bineînțeles! Viața ei este jertfită fără voie pentru îngrozitorul drog, dar înainte ca încărcătura să ajungă la destinație pot avea loc chiar jertfe umane, sub forma unor îngrozitoare crime care-ți îngheață sângele în vene.

În New York, în anul 1939, poliția a făcut un raid pe câteva străzi și a raportat că a găsit o „catacombă modernă”, cu tunele secrete, pasaje ascunse și uși glisante, care formau o rețea complicată în acel cartier mâncat de vicii și în care se făcea trafic cu droguri. Afacerile cu heroină ale lui Leong Sai Lun din Chinatown, New York, ar face un scenariu excelent pentru un roman polițist.

Cărăușii și vânzătorii sunt adesea oameni respectați în comunitate. Un bărbat descris ca „cel mai cunoscut traficant de droguri din tot Egiptul” era bătrân la Biserica Greacă. Un preot romano catolic din Montreal s-a aflat printre cei

arestați în anul 1949, după ce a fost capturată heroină în valoare de 90.000 \$. La Laredo, Texas, vameșii au găsit într-un Cadillac înregistrat pe numele unui membru al Gărzii de corp a predintelui din Mexic un compartiment secret, ce conținea opium în valoare de 40.000 \$.

Este un semn oribil al lumii de astăzi că traficul cu vieți omenești este atât de răspândit, încât mai mult de 10% din cei aflați în închisorile federale din Statele Unite se află acolo din cauza narcoticelor, că locuitorii acestei lumi vechi au devenit așa de degradați că aleg să devină sclavi ai acestei ierburi otrăvitoare, în încercarea zadarnică de a-și înăbuși simțurile față de nenorocirile acestei lumi. Dar nu vă descurajați! Priviți! Traficul cu stupefiante va înceta! Omul nu va mai face trafic cu vieți omenești și nu va mai dori să înăbușe ororile din lume, atunci când binecuvântările împărăției lui Dumnezeu vor acoperi pământul, căci atunci nenorocirile din această lume veche vor fi înlocuite cu binecuvântări abundente din mâna lui Iehova.

CUM AU AJUNS TOATE AICI?

Te-ai gândit vreodată la minunile creației din jurul tău? La maiestatea cerurilor, la frumusețea și grația animalelor, la forma și coloritul miriadelor de flori și plante, la remarcabila adaptabilitate a pământului ca locuință pentru om? Îți pare logic ca toate acestea să fi „apărut la întâmplare”? De unde au venit ele? Cât timp vor rămâne în picioare?

O cunoștință exactă despre originea omului și a tuturor acestor lucruri este esențială pentru a înțelege ce ne rezervă viitorul. Dacă ești curios vei profita foarte mult de citirea broșurii de 64 de pagini, cu coperte colorate, *Evoluție versus Lumea Nouă*. Faptele pe care le prezintă sunt mângâietoare și luminoase. Trimiteți, prin poștă, 5 cenți pentru un exemplar.

Vă trimit 5 cenți și vă rog să-mi trimiteți un exemplar al broșurii *Evoluție versus Lumea Nouă*.

Nume.....

Oraș.....

Stradă.....

Stat.....

Războiul din Coreea

Situația din Coreea a devenit mai critică în ultima parte a lunii iulie, când trupele din Coreea de Nord au continuat să-i împingă înapoi pe cei care se apărau. Veștile de pe câmpul de luptă erau îngrozitoare. La sfârșitul lunii iulie invadatorii ocupau întreaga coastă de Vest și curățiseră întregul colț de sud-vest al peninsulei, în vreme ce forțele U.S. și U.N. încercau să-i țină pe cei din Coreea de Nord departe de orașul-port Pusan, de pe coasta de Est, astfel împiedicând o evacuare în masă ca cea de la Dunkirk, din cel de-al Doilea Război Mondial. Trupele aveau ordine să

rămână pe loc sau să moară. Cei din Coreea de Nord au continuat să vină spre sud, iar stafful generalului Mac Arthur a raportat, ca o estimare a „conservatorilor”, că 37.500 comuniștii fuseseră uciși sau răniți. Și ei tot continuau să vină. Un ofițer a spus sincer că trupele comuniste întreceau orice închipuire și puseseră mâna pe orașul Chinju cu ajutorul unuia dintre cele mai bune aerodromuri din Coreea. Întăririle erau pe drum pentru cei care se apărau, dar un oficial de la Washington a prezis că ar putea avea loc o majoră contra-ofensivă în Coreea, în următoarea primăvară.

Comentarii și predicții despre război

La Washington președintele Truman a cerut Congresului (7/19) 10 miliarde dolari pentru oameni și echipament, pentru Coreea, și pentru a se împotrivi agresiunii comuniste de pretutindeni. Publicația comunistă *Daily Worker* din New York l-a acuzat pe Truman că a „fost gata să transforme războiul din Coreea în cel de-al Treilea Război Mondial”. Bernard M. Baruch, „bătrânul om de stat”, mărturisind înaintea Senate Banking Committee (7/26), a cerut o mobilizare generală imediată, inclusiv o raționalizare și control al prețurilor, salariilor și chiriilor. John Foster Dulles, consilier republican pentru Departamentul de Stat U.S. a spus (7/31) că el nu crede că liderii sovietici au hotărât să înceapă un al Treilea Război Mondial,

deși doresc să riște mai mult.

Anglia a adăugat 100.000.000 lire sterline sau 280.000.000 \$ pentru pregătirile ei de război (7/26) și (7/30). Prim-ministrul Attlee le-a spus englezilor să stea lângă radio, căci „focul care a izbucnit în Coreea se poate aprinde în casa voastră”. El a accentuat necesitatea creșterii producției, a serviciului voluntar, a păzirii de dușmanul din interior și păstrarea în minte a valorii libertății, democrației, justiției și legii morale.

Participarea U.N. în Coreea

Steagul U.N. a fost arborat la sediul armatei din Coreea de Sud, pe 16 iulie, pentru prima dată. Au fost distribuite pliante atât în engleză, cât și în coreeană, în care se spunea: „Națiunile Unite au făcut apel la forțele

americane din Japonia pentru a vă ajuta pe voi, cetățeni iubitori de pace din Republica Coreea, în lupta împotriva agresiunii din Nord. Noi vă vom ajuta. Fiți tari! Fiți calmi! Fiți curajoși! Rezistați ferm! Împreună vom scoate agresorul din teritoriul vostru. Generalul Mac Arthur a emis un „Comunicat Nr. 1 pentru comandantul Națiunilor Unite” (7/25) inaugurând un nou sistem sub care el va emite comunicate referitoare la directivele U.N. și la anunțurile afiliate. Răspunsurile adresate Consiliului de Securitate U.N. la cererea acestuia ca națiunile membre să furnizeze trupe a adus promisiuni de la aproape 27.000 de oameni din Australia, Regatul Unit, Noua Zeelandă, Turcia și Siam. Unele națiuni au dat înapoi, dar altele au oferit diferite tipuri de ajutor, precum ofițeri și ajutor medical.

Delegat rus înapoi în U.N.

Reprezentantul sovietic pentru Consiliul de Securitate U.N., Iacob A. Malik, a anunțat că își va relua funcția de președinte al Consiliului în august, în felul acesta punând capăt demisiei lui, care a avut loc cu șase luni mai devreme, pe 13 ianuarie, la refuzul Consiliului de a o exclude pe China Naționalistă.

„Apel de pace”

Premierul Suediei, Tage Erlander a protestat (7/16) față de întrebuintărea numelui „Stockholm” în legătură cu petiția de pace comunistă, care circulă acum prin lume. El a numit-o „o agitare a armelor prin propagandă comunistă internațională” și a spus că unul din principalele puncte ale „Apelului de la Stockholm” este că guvernul care a folosit prima dată bomba atomică

a comis o crimă împotriva umanității, deși Suedia este de părere că agresiunea, cu sau fără bombe atomice, este o crimă împotriva umanității.

Secretarul de Stat U.S., Acheson, a acuzat că apelul este „o propagandă înșelătoare în falsa apărare a păcii din Uniunea Sovietică”. După semnarea apelului a izbucnit violență în anumite locuri. În Berlinul de Vest 1556 persoane din sectorul de Est (comunist) au fost arestate (7/18) în timp ce căutau semnături pentru acesta. 668 dintre cei 1556 au fost puși sub acuzare din cauza distribuirii de literatură ilegală. În U.S. s-au căutat cinci milioane de semnături. S-a raportat că în Rusia au semnat 100 de milioane. În Danemarca 10.000 de persoane, aproape o zecime din semnatori, și-au retras declarațiile, spunând că semnaseră sub informații false.

Adunarea Creșterea Teocrației

Adunarea martorilor lui Iehova, Creșterea Teocrației, a început (7/30) pe stadionul Yankee, New York, cu delegați prezenți din 67 de țări. Numărul de participanți din prima zi a fost de 79.247. S-a făcut multă publicitate de presă, dar cea mai mare publicitate s-a făcut de miile de martori ai lui Iehova care i-au contactat personal pe locuitorii New Yorkului, oferindu-le mesajul Împărăției și invitându-i la adunare.

Confuzia despre McCarthy continuă

Senatul U.S. a acceptat un raport al comitetului (7/17) care spunea că acuzația senatorului McCarthy că există comuniști în Departamentul de Stat este o fraudă. Republicanii s-au opus strict raportului,

spunând că era o spioală „politică” și „ofensatoare”; în timp ce senatorul Tydings, un democrat care a condus investigația, l-a acuzat pe McCarthy de sperjur și a spus: „Ar trebui ca sângele americanilor să fiarbă că li s-au spus aceste patru acuzații”. Apoi (7/25) McCarthy a acuzat alt membru al Departamentului de Stat, Edward G. Posniak, că ar fi comunist.

Recrutările din U.S. au crescut

Înaintându-și cererea pentru mai multă forță de muncă, armata a recrutat în septembrie 50.000 de oameni (în loc de 20.000 cât se spusese la început), iar în octombrie alți 50.000, făcând un total de 100.000 recruți în două luni. Simultan președintele Truman a mai prelungit cu un an înrolarea tuturor persoanelor aflate acum în forțele armate, iar armata a adăugat șase luni pentru

trupele ce se află dincolo de ocean.

Doi spioni neconfirmați reținuți

FBI a dat buzna peste alți doi americani, care se presupune că sunt implicați în spionaj atomic internațional, atât cu Dr. Klaus Fuchss, care acum se află în închisoare, în Anglia, cât și cu agentul de spionaj mărturisit, Harry Gold. Gold l-a numit pe Abraham Brothman ca asociat al lui în activități de spionaj pentru Rusia. Brothman și un asociat, Miriam Moskowitz, au fost arestați în New Jersey (7/29).

Strângere de provizii în U.S.

În multe părți ale U.S. oamenii au început să facă provizii de alimente și alte bunuri, de teamă, din cauza războiului din Coreea. Atât președintele Truman (7/19) cât și Departamentul Agriculturii

(7/22) au spus că proviziile de alimente ale națiunii sunt din belșug. Multe magazine și angro-uri au încercat să oprească această strângere de provizii, iar în unele locuri sindicatele au pus la cale pichete nu împotriva magazinelor, ci împotriva clienților, care puteau cauza o lipsă artificială, cumpărând de panică.

În New York trăiesc 150 milioane de oameni

Biroul de recensământ a arătat că populația din New York este de 150.520.198 oameni, o creștere cu aproape 19 milioane față de anul 1940. Statul New York încă ocupă primul loc, iar California, care a depășit Pennsylvania, ocupă locul doi la numărul de populație.

Mackenzie King moare

Fostul prim-ministru canadian, Mackenzie King a murit

acasă la el, lângă Ottawa (7/22), la vârsta de 75 ani. Înainte să-și dea demisia, în 1948, el fusese prim-ministru pentru aproape 21 de ani și jumătate, mai mult decât oricare prim-ministru din istoria Federației Britanice.

Marele jaf nu a avut succes

Sentințe totalizând 80 de ani de închisoare au fost primite de patru bărbați din New York (7/18), implicați într-un complot pentru a fura 3 milioane de dolari din visteria națională a Cubei, pe care să-i înlocuiască cu bani falși din U.S.

Violență în Guatemala

Între 19 și 26 iulie în Guatemala revoluția părea aproape. O campanie zilnică de *un-minut-de-liniște* pentru demisia președintelui Juan Jose Arevalo s-a transformat în violență. A fost declarată stare de asediu de

președinte și au fost suspendate garanțiile constituționale, inclusiv dreptul de a te aduna. Studenții de la Universitate au continuat revolta, fiind urmași de oameni profesionali și comerciali. Revolta a fost oprită cu ajutorul armatei, iar Juan Jose Arevalo a supraviețuit celei de-a 28 încercări împotriva regimului său, în cinci ani.

Rege belgian nepopular

Partidul Social Creștin (catolic) din Belgia a câștigat o majoritate absolută în Parlament și au insistat cu întoarcerea lui Leopold al III-lea ca rege. Dușmanii lui au părăsit adunarea înainte de vot, spunând: „Vei rămâne singurul care a luat cea mai gravă și mai dezastruoasă hotărâre din istorie”. Când exilatul rege Leopold s-a întors în Belgia (7/22) a izbucnit violența. La mai puțin de 300 de țarzi de

palat rebelii au strigat: „Leopold la spânzurătoare!” Leopold a anunțat că își va delega puterile fiului său în vârstă de 19 ani, când acesta va ajunge la vârsta de 21 de ani. Dușmanii lui Leopold arătaseră mai înainte că îl vor accepta pe prințul Baudouin ca rege.

Controlul prețurilor în Finlanda

În Finlanda a fost restabilit controlul prețurilor (7/29) în lupta împotriva creșterii inflației din țară, de când s-a renunțat la acest control, în urmă cu un an. Controlul prețurilor acoperă multe bunuri de consum precum: lapte, pâine, carne, mobilier, electricitate, alături de frizerii, cizmării și alte servicii.

Înrobirea lituanienilor

Un fost diplomat lituanian, Vaclovas Sidzikauskas, a raportat la sosirea lui în New York

(7/17) că 500.000 de persoane, cuprinzând o șesime din populația dinainte de război a acestei mici țări Baltice, au fost exilați în lagărele de muncă sovietice din Siberia.

Sârbii pun la cale proteste neobișnuite

Țăranii din Yugoslavia au pus la cale cea mai mare demonstrație de protest permisă într-o țară comunistă din Europa de Est, unde între 500 și 600 de sârbi au mărșăluit, într-un mod ordonat, prin Belgrad, (7/28) pentru a protesta față de taxarea excesivă făcută de liderii lor comuniști locali. Aceștia nu au purtat semne sau bannere, ci acești țărani independenți și încăpățânați au fost foarte serioși când au venit să-și prezinte petiția-protest la biroul premierului Republicii Serbia.

Lipsă de alimente în Ungaria

Orașele din Ungaria sunt lovite de o criză majoră de alimente, potrivit rapoartelor din Budapesta. Provițiile de carne, lapte și unt sunt aproape cu 30 % mai puține decât normal, iar cartofii, legumele și chiar fructele sunt greu de găsit, deși în acest anotimp ar trebui să se găsească din belșug.

Inundații și foamete în China

În iulie s-a raportat o mobilizare la scară mare pentru a lupta cu amenințarea inundațiilor din partea de nord și centrul Chinei. Încă mai predomină condiții de foamete și se pare că regimul de la Peiping încearcă să prevină noile dezastre. Din Shanghai s-a raportat că foametea din 1949-1950 nu a fost așa de rea precum a fost cea din

1931, totuși a afectat 40 de milioane de oameni.

Prizonieri de război din Japonia

Uniunea Sovietică a informat cu îndrăzneală U.S. că în Rusia chestiunea prizonierilor de război din Japonia fusese „rezolvată complet”, potrivit radio Moscova (7/16). Pe 9 iunie radioul de la Moscova spusese că în Rusia rămăseseră doar nouă prizonieri de război, pentru tratament medical, iar 971 fuseseră trimiși comuniștilor chinezi. Acest lucru este în contrast cu insistența guvernului japonez că 300.000 de prizonieri de război nu fuseseră repatriați.

Rebelii din Burma au fost împiedicați

Aproape de Rangoon, Burma, 600 de rebeli Karen au făcut o încercare îndrăznească de a izola orașul (7/31). Ei au capturat patru orașe, pe

ruta Rangoon-Mandalay, dar rebelii au fost prinși într-o cursă a armatei și după cinci ore de luptă au trebuit să se retragă, lăsând în urmă, morți, o treime din numărul lor.

Grevă în Malaya

În ultimii doi ani rezultatul conflictelor din Malaya a fost de 1292 teroriști morți, 445 polițiști răniți și 406 polițiști uciși. Pe lângă aceștia 965 civili au fost uciși, 570 au fost răniți, iar 310 sunt dați dispăruți, potrivit unui comunicat al guvernului, emis pe 21 iulie.

Un nou guvern pentru Indonezia

Un nou guvern puternic centralizat, pentru a unifica insulele indoneziene și a înlocui guvernele duale din Jakarta și Jogjakarta, a fost aprobat pe 20 iulie. Acesta va fi înființat oficial pe 17 august. Capitala lui va fi la Jakarta, iar președintele

Sukarno va deveni șef de stat. Unificarea pune capăt unei campanii de a aduce cele 16 insule-stat originale sub un singur guvern. Armata olandeză colonială, cu o vechime de 120 de ani în Indonezia, a fost desființată (7/25), iar afacerile armatei obișnuite a Olandei din Indonezia s-au încheiat. Câteva zile mai târziu (7/28) guvernul indonezian a raportat că trupele lui acostaseră pe insulele Mollucan de Sud și le-au ocupat, suferind doar „câteva” pierderi, deși întâmpinând o opoziție bine înarmată.

În Alaska erupe un vulcan

Un vulcan care a fost inactiv timp de mult timp, din muntele de 8.900 picioare, Pavloff, din peninsula Alaska, a izbucnit (7/31), trimițând un nor extraordinar de flăcări și cenușă, la mii de picioare depărtare.

Succesul programului Rachetă după rachetă

O rachetă germană V-2 s-a ridicat de la sol cu sunetul unui tunet, în Florida (7/24), și s-a înălțat din poziția de repaus cu o

mie de mile pe oră, într-o secundă. Într-un minut s-au consumat zece tone de combustibil. Apoi a urmat o rachetă mai mică, „Wac Corporal”, separată de V-2, care și-a urmat cursul propriu. Viteza acestei rachete mai mici a fost descrisă ca „suma celor două rachete”, sau, potrivit unor estimări particulare, „posibil să fi fost 5000 de mile pe oră”. Testul a fost descris ca primul zbor, pe orizontală, plin de succes, al unei rachete cu rază lungă de acțiune.

Nouă! Bucură inima!Revelatoare!

TRADUCEREA LUMII NOI

A apărut în sfârșit de la tipar cartea pe care o așteptați de mult timp: *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine!* Scrierea ei a luat mulți ani de cercetări atente. Ea este o traducere complet nouă, scrisă într-o engleză modernă, dar fără să afecteze acuratețea exprimării. Acum puteți avea Scripturile Grecești în toată forța și puritatea lor. Legată în coperte de piele de culoare verde, *Traducerea Lumii Noi* are următoarele dimensiuni 7 1/4x41/2x1. Scrisul mare, citeț, o mulțime de trimiteri, referințe despre peste 1.000 de cuvinte și expresii, note de subsol, o anexă și alte caracteristici combinate fac din *Traducerea Lumii Noi* o traducere extraordinară a Scripturilor Grecești. Este disponibilă pentru doar 1,50\$.

„Aceasta înseamnă viața veșnică”

Este o carte de 320 pagini și un însoțitor potrivit pentru *Traducerea Lumii Noi*. Având ca temă Ioan 17:3, NW, „această carte este dedicată educației nesectare a tuturor oamenilor cu bunăvoință în cerințele pentru viață veșnică, în dreapta lume nouă care acum este aproape”. În toate cele 30 de capitole ale ei se află referințe scripturale luate din 11 traduceri diferite ale Bibliei. Pentru a ajuta în studiu, în carte se află câte o întrebare la fiecare paragraf și un index pentru scripturile citate. „*Aceasta înseamnă viața veșnică*” conține numeroase ilustrații colorate și este legată într-o copertă de culoare roșu, cu un titlu scris cu litere aurite. Ediția este disponibilă acum pentru 50 de cenți exemplarul.

Acum este timpul să comandați aceste două noi volume indispensabile. Ambele vor fi trimise, prin poștă, pentru 2 \$.

Vă rog să-mi trimiteti noile publicații: *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine* și „*Aceasta înseamnă viața veșnică*”, pentru care trimit 2 \$ prin poștă.

Traducerea Lumii Noi pentru care trimit 1,50\$.

„*Aceasta înseamnă viața veșnică*”, pentru care trimit 50 cenți.

Nume.....

Oraș.....

Stradă.....

Stat.....

